

Arrest

**nr. 261 927 van 8 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV**

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. SAROLEA en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 16 februari 2020 België binnen met een paspoort en een identiteitskaart en verzoeken op 21 februari 2020 om internationale bescherming. Op 21 mei 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van elk van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 25 mei 2021 aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit de residentie Villas De Pamplona, in de gemeente Quezaltepeque, gelegen in het departement La Libertad. U woonde hier samen met uw echtgenote M. B. E. B. (...). U werkte bij de bank D. (...) op de afdeling internationale operaties.

Op 26 januari 2020 werd u op het verjaardagsfeestje van uw nichtje benaderd door de schoonbroer van uw zus, J. R. R. (...). U kende deze man niet goed, en wist enkel dat hij een advocaat was, die af en toe familie bezocht in de buurt van uw woonst. Als jullie elkaar kruisten begroetten jullie elkaar, maar verder kenden jullie elkaar niet. Op dit feestje vroeg J. R. (...) u om mee te werken om 90 miljoen dollar op een geblokkeerde rekening van de zoon van ex-president Mauricio Funes bij Banco Promerica te versluizen naar het buitenland. In ruil daarvoor zou u 3 miljoen dollar krijgen. Doorheen jullie gesprek gaf J. R. (...) steeds meer informatie over het plan om het geld te stelen. Zo zou de operatie uitgevoerd worden door een buitenlandse hacker en moest u de juiste mensen bij Banco Promerica omkopen opdat zij de geplande operatie niet zouden blokkeren. U weigerde op uw beurt meermaals om mee te werken. Hierdoor werd J. R. (...) kwaad en zei hij dat u hier niets over mocht zeggen tegen iemand anders, en dat hij u later opnieuw zou contacteren.

Toen u op 31 januari 2020 met de wagen op weg was naar uw werk werd u aangereden door een man op een moto. Toen u zich aan de kant van de weg zette gaf de man u een telefoon. De persoon aan de andere kant van de lijn onthulde dat hij een bendelid was van de bende 18, en zei u dat u hen 30.000 dollar moest betalen indien jullie wilden blijven leven. Dit individu zei ook dat er die week iemand naar uw huis zou komen om u te vertellen hoe, waar en wanneer u deze geldsom moest betalen. Deze afpersing vanwege de bende 18 valt volgens u terug te leiden tot het initiële incident dat plaatsvond op 26 januari 2020.

U nam diezelfde dag ontslag en verhuisde met uw echtgenote naar het huis van uw schoonzus in gemeente Sonsonate waar zij woonde in de kolonie Altamira; een kolonie met poorten, maar zonder bewakers. Die dag besliste u ook dat u het land zou verlaten. U boekte uw vliegtuigtickets naar België op 1 februari 2020.

Op 11 februari 2020 ging u een klacht neerleggen bij de politie van Sonsonate. Hier werd u gezegd dat u in een programma voor getuigen en slachtoffers terecht ging komen, maar dat u met de criminelen moest onderhandelen alvorens de politie kon handelen. U stelt dat u er niet aan heeft gedacht heeft om te doen wat de politie u toen heeft opgedragen.

Op 13 februari 2020 gingen uw schoonzus en haar echtgenoot op vraag van u en uw echtgenote naar uw huis in Villas De Pamplona om enkele diploma's en een eigendomsakte op te halen. Terwijl zij in het huis waren parkeerde er een auto met drie mannen voor de deur, die gedurende 20 minuten naar het huis keken en wezen. Vervolgens vertrok die wagen weer.

Op 16 februari 2020 verliet u El Salvador en reisde u via Spanje naar België, waar u op 19 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. Bij terugkeer vreest u dat u en uw echtgenote zullen worden vermoord door de bende 18 vanwege uw weigering om samen te werken met J. R. (...).

U legt de volgende documenten neer: een paspoort op uw naam, een paspoort op naam van uw echtgenote, een identiteitskaart op uw naam, een identiteitskaart op naam van uw echtgenote, een kopie van een papiertje met een notitie, een kopie van een ontslagbrief, een bundeltje diploma-certificaten, een geboorteakte op uw naam, een geboorteakte op naam van uw echtgenote, een huwelijksakte, een kopie van een volmacht, een kopie van een notariële akte, kopieën van twee boarding passes op naam van u en uw echtgenote, een reservatieformulier van vliegtuigtickets, en een mail vanwege uw advocate meester B. (...) loco meester S. (...) met opmerkingen over het gehoorverslag.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van uw gegevens in het administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken en dat het commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw plichten.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf)). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

U verklaart dat u El Salvador heeft verlaten omwille van uw opeenvolgende problemen met bendeleden. U bent er echter niet in geslaagd deze problemen aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS het geheel onaannemelijk acht dat J. R. (...) u uit het niets zou vragen om mee te werken aan een dergelijke activiteit. Zo verklaren u en uw echtgenote dat jullie J. R. (...) helemaal niet goed kenden, en jullie zich in jullie interactie met hem beperkten tot vluchtige en basale begroetingen als jullie elkaar kruisten (CGVS, p. 15; CGVS echtgenote, p. 15). Verder wisten jullie alleen dat hij de schoonbroer van uw zus was, dat hij een advocaat was, en af en toe familie kwam bezoeken in de buurt (CGVS echtgenote, p. 15). Het is dan ook volstrekt bizar dat J. R. (...) u tijdens jullie eerste gesprek op 26 januari 2020 meteen wilde betrekken bij de diefstal van maar liefst 90 miljoen dollar en u daarvoor 3 miljoen dollar aanbood. Daarnaast is het niet duidelijk waarom J. R. (...) u geschikt achtte om dit werk voor hem te doen. U werkte weliswaar op de afdeling internationale operaties van een bank, maar dit was niet de bank waar het geld geblokkeerd stond; namelijk de Banco Promerica (CGVS, p. 6, 10). J. R. (...) en zijn partners konden bijgevolg hun pijlen beter richten op een medewerker van deze bank.

Het is ook zeer merkwaardig dat J. R. (...) meteen op een gedetailleerde manier uitlegde welke modus operandi er zou worden gehanteerd bij deze operatie, en hij direct de betrokkenheid prijs gaf van twee hoogstaande profielen: ex-president Mauricio Funes en één van zijn zonen (CGVS, p. 10, 11; CGVS echtgenote, p. 9, 13). Het is evenzeer bizar dat ondanks u doorheen jullie gesprek meerdere keren weigerde om deel te nemen aan zijn plannen, J. R. (...) u steeds meer informatie gaf over de operatie (CGVS, p. 10, 11). Hij wou zelfs een schriftelijk document uit zijn auto halen om u te tonen dat alles wat hij zei inderdaad klopte (CGVS, p. 10). Het is geenszins aannemelijk dat J. R. (...) op een dergelijke roekeloze manier te werk zou gaan om u te overtuigen tot deelname aan een illegale en erg risicovolle

activiteit van deze omvang, waar J. R. (...) nota bene zelf bij betrokken was (CGVS, p. 10). Er dient geconcludeerd te worden dat het geheel van bovenstaande elementen in sterke mate afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde pogingen van R. (...) om u te betrekken bij deze diefstal.

Daarnaast dient gewezen te worden op het gegeven dat uw verklaringen moeilijk te rijmen zijn met COI waarover het CGVS beschikt. Uit deze COI blijkt dat ex-president Mauricio Funes en zijn naaste medewerkers ervan beschuldigd worden 351 miljoen dollar te hebben verduisterd tijdens zijn ambtsperiode, en zijn twee zonen respectievelijk 279.000 en 163.000 dollar ontvingen uit publieke fondsen, waarmee voertuigen werden aangekocht. Vreemd genoeg wordt echter nergens melding gemaakt van een geblokkeerde rekening op naam van één van Mauricio Funes zijn zonen waar 90 miljoen dollar op zou staan, zoals u verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 10, 11). Gelet op de grote ruchtbaarheid die aan dit onderzoek en het proces werd gegeven is het weinig aannemelijk dat de Salvadoraanse autoriteiten tijdens hun onderzoek een rekening van dergelijke omvang zouden hebben aangetroffen op naam van één van de zonen van Mauricio Funes – en die vervolgens lieten blokkeren – maar dat dit feit op geen enkel moment ter sprake is gekomen doorheen de officiële beschuldigingen die werden geuit tegen de ex-president en zijn entourage. Daar het bestaan van deze rekening een cruciaal element betreft in uw asielrelaas, doen bovenstaande vaststellingen in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vluchtmotieven.

Wat betreft het incident van 31 januari 2020, waarbij een motorrijder u een telefoon gaf, en u een boodschap kreeg van een lid van de bende 18 die zei dat u hen een bedrag van 30.000 dollar moest betalen (CGVS, p. 11, 12), dient eerst opgemerkt te worden dat het heel merkwaardig is dat het bendelid aan de telefoon u niet zei hoe, waar en wanneer u deze geldsom zou moeten betalen, maar ze in plaats daarvan die week nog iemand naar uw huis zouden sturen om u deze informatie te geven (CGVS, p. 16; CGVS echtgenote, p. 10, 13). Het voorgaande is immers een overbodige stap die onnodige bijkomende complicaties met zich meebrengt voor de bende.

Inzake uw daaropvolgende verhuis naar het huis van uw schoonzus in de kolonie Altamira op 31 januari 2020 (CGVS, p. 5; CGVS echtgenote, p. 4), dient verder gewezen te worden op de volgende tegenstrijdigheid. Zo verklaart u dat er geen bewaking was waardoor iedereen de poort zelf open en dicht moest doen (CGVS, p. 6). Uw echtgenote daarentegen, stelt dat er een bewakingsagent was die toezicht hield op de ingang (CGVS echtgenote, p. 4). Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden problemen die hebben geleid tot uw vertrek uit El Salvador.

Voorts weten uw verklaringen over de klacht die u naar aanleiding van bovenvermelde incidenten bent gaan indienen bij de politie geenszins te overtuigen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u pas klacht ging neerleggen bij de politie van Sonsonate op 11 februari 2020 (CGVS, p. 13; CGVS echtgenote, p. 7, 10), terwijl u reeds had besloten El Salvador te ontvluchten op 31 januari 2020 (CGVS, p. 7), en u uw vliegtuigtickets naar België boekte op 1 februari 2020 (CGVS echtgenote, p. 12). Bijgevolg kan dit bezwaarlijk worden gezien worden als een ernstige poging om bescherming te krijgen van de autoriteiten van uw land. Hiermee geconfronteerd reageert u dat het een wanhoopswaardig was om misschien nog iets te kunnen redden (CGVS, p. 16). Deze uitleg wordt echter niet aanvaard daar uw reis al vastgelegd was (cf. supra).

Ook wordt het niet aannemelijk geacht dat de politie u eerst zou opnemen in een programma voor slachtoffers en getuigen (CGVS, p. 16), om u vervolgens zonder meer terug naar huis te sturen met de opdracht op eigen houtje met uw afpersers te gaan onderhandelen – zonder u daarbij concrete instructies te geven over hoe u en uw echtgenote dit moesten aanpakken (CGVS, p. 17). Dit is erg opmerkelijk, te meer daar het hier gaat over een operatie waarbij een voormalige president van El Salvador betrokken is die het land reeds was ontvlucht om beschuldigingen van verduistering van overheidsgeld te ontlopen (cf. blauwe map).

Tenslotte moet er worden vastgesteld dat uit jullie verdere gedrag evenmin een grote medewerking aan dit onderzoek blijkt. Zo verklaart u dat u er niet eens aan gedacht heeft om te doen wat de politie u toen heeft opgedragen (CGVS, p. 17). Nochtans valt deze afpersing vanwege de bende 18 volgens jullie terug te leiden tot het initiële incident dat plaatsvond op 26 januari 2020 (CGVS, p. 12; CGVS echtgenote, p. 8, 9, 13, 14).

De documenten die u neerlegde met betrekking tot de klacht die u zou hebben neergelegd, zijnde de volmacht voor uw schoonbroer, de notariële akte die uw schoonbroer vervolgens liet opstellen, en het

papiertje met de notitie dat u kreeg bij de politie, kunnen geen ander zicht werpen op bovenstaande vaststellingen. De volmacht en de notariële akte bevatten immers enkel de verklaringen van u en uw schoonbroer over de aangifte die u heeft gedaan en waarvan u geen kopie kan verkrijgen bij de autoriteiten. Het papiertje dat u neerlegt bevat alleen met de hand geschreven cijfers en een naam en ontbreekt bovendien officiële validatie, waardoor het geen enkele objectieve waarde heeft.

Tenslotte dient aangehaald te worden dat het gedrag van u en uw echtgenote helemaal niet getuigt van een ernstige vrees. Zo dient vooreerst gewezen te worden op het feit dat u op 31 januari 2020 ging wonen bij uw schoonzus in de kolonie Altamira, te Sonzacate (CGVS echtgenote, p. 4), zonder dat u ervan op de hoogte was welke bende daar de macht heeft (CGVS, p. 5; CGVS echtgenote, p. 4, 5). U verklaart immers dat deze verhuizing, alsook uw ontslag bij de bank D. (...), hun oorsprong kenden in de bedreigingen vanwege de bende 18 diezelfde dag (CGVS, p. 12; CGVS echtgenote, p. 9). Bijgevolg is het geenszins aannemelijk dat u niet eens de moeite doet om na te gaan of de wijk van uw schoonzus waar u naar toe vluchtte niet eveneens werd gecontroleerd door die bende. Hiermee geconfronteerd repliceert uw echtgenote enkel dat jullie daar niet naar geïnformeerd hebben omdat jullie op de vlucht waren en weg wilden uit jullie huis in Villas De Pamplona (CGVS echtgenote, p. 14). Om de hierboven reeds aangehaalde reden wordt de repliek van uw echtgenote niet aanvaard.

Daarnaast stuurden u en uw echtgenote op 13 februari 2020 ook uw schoonzus en haar echtgenoot naar het huis dat u zelf bent ontvlucht in de kolonie Villas De Pamplona, om daar enkele documenten op te halen (CGVS, p. 17). Het getuigt evenwel niet van een ernstige vrees dat u uw familie naar een plaats stuurt die u zelf bent ontvlucht uit vrees voor J. R. (...) en zijn partners (CGVS, p. 11), terwijl u eveneens verklaart te vrezen dat J. R. (...) in staat is uw familie te zoeken en te vinden (CGVS, p. 15). De documenten in kwestie – diploma's en een eigendomsakte (CGVS, p. 17) – zijn bovendien niet noodzakelijk om het land te ontvluchten. Het is bovendien zeer opmerkelijk dat drie mannen die in de wagen zaten niet eens de moeite deden om uit de wagen te stappen, laat staan om te controleren wie er juist in het huis aanwezig was door aan te bellen of aan te kloppen (CGVS, p. 17; CGVS echtgenote, p. 15). Ook hebben de mannen niet gewacht tot uw schoonzus en haar echtgenoot terug naar buiten kwamen, en vertrokken ze alweer na 20 minuten (CGVS, p. 13; CGVS echtgenote, p. 11).

Omwille van het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u uw verklaarde vrees om in El Salvador door bendeleden te worden vermoord, niet aannemelijk kunnen maken.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald (CGVS, p. 11, 12).

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa

kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpersoniseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. Immers, het paspoort, de geboorteakte, en de identiteitskaart van respectievelijk u en uw echtgenote, alsook jullie huwelijksakte, bevatten slechts informatie over jullie identiteit, die vooralsnog niet in vraag wordt gesteld. De kopieën van uw twee boarding passes, en uw reservatieformulier van uw vliegreis bevat gegevens over uw reisroute. Het bundeltje diploma-certificaten bevatten gegevens over respectievelijk uw werk en uw opleiding. Deze worden op dit moment eveneens niet in vraag gesteld. Uit de kopie van uw ontslagbrief kan niet worden opgemaakt of u daadwerkelijk met dit document uw ontslag heeft ingediend. Hieruit blijkt evenmin of dit ontslag werd aanvaard door uw werkgever. De e-mail vanwege uw advocaat meester B. (...) loco meester S. (...) met opmerkingen over de gehoorverslagen van de respectievelijke gehoren met u en uw echtgenote, bevat tenslotte voornamelijk aanpassingen van Salvadoraanse (plaats)namen die verkeerd waren gespeld door de dossierbehandelaar in kwestie en enkele verduidelijkingen. Deze opmerkingen betreffende de gehoorverslagen kunnen bovenstaande conclusie echter niet wijzigen.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat in het verzoek van uw echtgenote eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – i.e. de echtgenote van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit de residentie Villas De Pamplona, in de gemeente Quezaltepeque, gelegen in het departement La Libertad. U woonde hier samen met uw echtgenoot (...). Uw echtgenoot werkte bij de bank D. (...) op de afdeling internationale operaties.

Op 26 januari 2020 werd uw echtgenoot op het verjaardagsfeestje van zijn nichtje benaderd door de schoonbroer van zijn zus, J. R. R. (...). U kende deze man niet goed, en wist enkel dat hij een advocaat was, die af en toe familie bezocht in de buurt van uw woonst. Als jullie elkaar kruisten begroetten jullie elkaar, maar verder kenden jullie elkaar niet. Op dit feestje vroeg J. R. (...) uw echtgenoot om mee te werken om 90 miljoen dollar op een geblokkeerde rekening van de zoon van ex-president Mauricio Funes bij Banco Promerica te versluizen naar het buitenland. In ruil voor het samenstellen en coördineren van een team dat dit zou bewerkstelligen zou uw echtgenoot 3 miljoen dollar krijgen. Doorheen hun gesprek gaf J. R. (...) steeds meer informatie over het plan om het geld te stelen. Uw echtgenoot weigerde meermaals mee te werken. Daarop zei J. R. (...) kwaad dat hij daarover niets mocht zeggen tegen iemand anders, en hij hem later die week nog zou contacteren.

Toen uw echtgenoot op 31 januari 2020 met de wagen op weg was naar zijn werk werd hij aangereden door een man op een moto. Toen hij zich aan de kant van de weg zette gaf de man hem een telefoon. De persoon aan de andere kant van de lijn onthulde dat hij een bendelid was van de bende 18, en zei uw echtgenoot dat hij hen 30.000 dollar moest betalen indien jullie wilden blijven leven. Dit individu zei ook dat er iemand naar uw huis zou komen om u te vertellen hoe en wanneer jullie deze geldsom moest betalen. Deze afpersing vanwege de bende 18 valt volgens jullie terug te leiden tot het initiële incident dat plaatsvond op 26 januari 2020.

Uw echtgenoot nam diezelfde dag ontslag en jullie verhuisden naar het huis van uw zus in de gemeente Sonsonate, in de kolonie Altamira; een kolonie met poorten en een bewaker. Die dag beslisten jullie ook dat jullie het land gingen verlaten. Uw echtgenoot boekte uw vliegtuigtickets naar België op 1 februari 2020.

Op 11 februari 2020 ging uw echtgenoot een klacht neerleggen bij de politie van Sonsonate. Hier werd hem gezegd dat zijn klacht geanonimiseerd ging worden, en dat hij met de criminelen moest onderhandelen alvorens de politie iets kon ondernemen.

Op 13 februari 2020 gingen uw zus en haar echtgenoot op vraag van u en uw echtgenoot naar uw huis in Villas De Pamplona om enkele diploma's en een eigendomsakte op te halen. Terwijl zij in het huis waren parkeerde er een auto met drie mannen voor de deur, die gedurende 20 minuten naar het huis keken en wezen.

Op 16 februari 2020 verliet u El Salvador en reisde u via Spanje naar België, waar u op 19 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. Bij terugkeer vreest u dat u en uw echtgenoot zullen worden vermoord.

U legt de volgende documenten neer: een paspoort op uw naam, een paspoort op naam van uw echtgenoot, een identiteitskaart op uw naam, een identiteitskaart op naam van uw echtgenoot, een kopie van een papiertje met een notitie, een kopie van een ontslagbrief op naam van uw echtgenoot, een bundeltje diploma-certificaten, een geboorteakte op uw naam, een geboorteakte op naam van uw echtgenoot, een huwelijksakte, een kopie van een volmacht, een kopie van een notariële akte, kopieën van twee boarding passes op naam van u en uw echtgenoot, een reservatieformulier van vliegtuigtickets, en een mail vanwege uw advocate meester B. (...) loco meester S. (...) met opmerkingen over het gehoorverslag.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van uw gegevens in het administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw plichten.

Uit uw relaas valt af te leiden dat alle redenen voor uw verzoek om internationale bescherming gelinkt zijn aan de problemen van uw echtgenoot, E. A. P. C. (...) (CGVS, p. 8, 9, 10, 11). Aangezien in het kader van het verzoek van uw echtgenoot E. A. P. C. (...) de beslissing is genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omwille van het niet-aannemelijke karakter van zijn asielmotieven, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

"(...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partijen van oordeel zijn dat de commissaris-generaal een appreciatiefout maakt en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt.

Na een theoretische toelichting bij de bepalingen en beginselen die zij geschonden achten geven verzoekende partijen aan in hoofddorde de toekenning van de vluchtelingenstatus te vragen en gaan zij in op hun individuele vluchtmotieven. Zij geven aan in geval van terugkeer naar El Salvador te vrezen dat zij zullen worden ontvoerd, gedood of mishandeld door de bende 18 vanwege het feit dat zij het criminele zakenvoorstel van J. R. R. weigerden, vanwege het feit dat zij weigerden gehoor te geven aan bevelen van de bende 18 (*renta* betalen) en vanwege het feit dat zij hun land ontvlucht zijn. Zij wensen te benadrukken dat de commissaris-generaal het feit dat verzoeker bij de bank D., op de afdeling internationale operaties, werkte, het feit dat ex-president Mauricio Funes en zijn naaste medewerkers ervan beschuldigd werden geld te hebben verduisterd en het feit dat zij in een kolonie woonden die in handen is van de bende 18 niet in twijfel trekt.

Verzoekende partijen gaan vervolgens in op de algemene veiligheidssituatie en stellen vooreerst dat El Salvador één van de gevaarlijkste landen ter wereld is, wat zij bevestigd achten door informatie van de FOD Buitenlandse Zaken die zij citeren. Zij argumenteren dat in 2018 meer dan 97,5 procent van de verzoeken om internationale bescherming van Salvadoranen positief werden beantwoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS), dat niet bewijst dat de situatie in een paar jaar veranderd is, en dat de verzoeken om internationale bescherming van Salvadoranen dus met de grootst mogelijke voorzichtigheid moeten worden behandeld en *in casu* een brede toepassing moet worden gemaakt van het voordeel van de twijfel. Zij stellen verder dat uit de objectieve informatie blijkt dat er wel degelijk sprake is van persoonlijke en doelgerichte vervolging van personen met een gelijkaardig profiel als dat van hen, met name *“personen met beroepen of posities die vatbaar zijn voor afpersing, met inbegrip van personen die als bedrijfseigenaar betrokken zijn bij informele en formele handel”* en *“personen die door een bende worden beschouwd als strijdig met haar regels of als verzet tegen haar gezag”*. Verzoekende partijen lichten toe dat zij weigerden deel te nemen aan een grootschalige illegale/criminele financiële operatie die was voorgesteld door J. R. R., de schoonbroer van verzoekers zus, dat zij vervolgens met de dood werden bedreigd door leden van de bende 18, die een *renta* van 30.000 dollar eisten, en dat ze weigerden die te betalen door hun land van herkomst te ontvluchten. Zij verwijzen vervolgens naar de risicoprofielen omschreven in de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016 en de COI Focus *“El Salvador. Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, waaraan ook gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen, en stellen dat *“(i)n dit opzicht dient te worden opgemerkt dat in het licht van het profiel van verzoekende partij, er volgens UNHCR wel degelijk een reëel risico is dat personen met een dergelijk profiel het slachtoffer kunnen worden van persoonlijke en doelgerichte vervolging vanwege de georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador”*.

Verzoekende partijen gaan vervolgens in op de motivering van de bestreden beslissingen. Zij betogen vooreerst dat de commissaris-generaal telkens de voorkeur gegeven heeft aan een lezing die *“inconsistenties”* en *“onwetendheden”* doet ontstaan in plaats van rekening te houden met de objectieve algemene situatie in El Salvador en de grote behoefte aan bescherming van Salvadoraanse onderdanen en wijzen erop dat nergens in de bestreden beslissingen hun vluchtrelaas fundamenteel onderuit wordt gehaald en geen dienstige elementen worden aangehaald die wijzen op een manifest gebrek aan geloofwaardigheid in hun hoofde.

Over de illegale financiële transactie die zou zijn voorgesteld door J. R. R. zetten zij het volgende uiteen:

“Zoals in het feitenrelaas is uiteengezet, zijn verzoekers problemen begonnen toen J. R. R. (...), de zwager van verzoekers zuster, verzoeker voorstelde om hem te helpen bij een grootscheepse illegale verduisteringsoperatie, namelijk het wegsluizen van 90 miljoen dollar van een rekening bij de Banco Promerica van de ex-president naar het buitenland.

In de bestreden beslissing, betwist verweester volledig de uiteenzetting van verzoekers over deze zaak, en wel om verschillende redenen.

In de eerste plaats, begrijpt verweester niet waarom J. R. (...) verzoeker een dergelijke transactie zou hebben voorgesteld, aangezien zij elkaar enerzijds niet goed kennen en verzoeker anderzijds hoe dan ook niet bij de betrokken bank werkt.

Dergelijke argumenten zijn echter niet overtuigend.

In de eerste plaats, als het geen twijfel lijdt dat verzoekers geen « vertrouwensrelatie » met J. R. (...) hadden, zou het onjuist zijn te zeggen dat zij elkaar niet goed kenden. Als leden van dezelfde familie zagen zij elkaar verschillende keren per jaar en onderhielden altijd hartelijke betrekkingen.

Hoe dan ook, het was duidelijk niet de hechtheid van hun relatie die J. R. (...) ertoe bracht zich tot verzoeker te wenden, maar veeleer diens beroep - waarvan J. R. (...) hoopte te profiteren. Natuurlijk

was het feit dat zij verwant waren een "pluspunt": J. R. (...) kon verwachten een vertrouwensvollere relatie te hebben met een familielid dan met een volslagen vreemde; en in elk geval garandeerde zijn verwantschap dat hij altijd zeggenschap zou hebben over de verzoeker.

Het feit dat verzoeker niet werkzaam was bij de bank waar de onwettige overschrijving zou worden verricht, kan niet volstaan om te rechtvaardigen, zoals verweester opmerkt, dat verzoekster niet "bevoegd" was voor de betrokken transactie. Met zijn talrijke universitaire diploma's - een diploma van industrieel ingenieur, een master in administratie en bedrijfskunde, en diploma's op het gebied van het bankwezen en beurswezen - en meer dan 20 jaar beroepservaring in de banksector, is verzoeker ervan overtuigd dat J. R. (...) vooral zijn deskundigheid wilde. Het was juist zijn deskundigheid en beroepservaring op het gebied van internationale geldtransfers die zijn profiel aantrekkelijk maakten !

Bovendien, was verzoeker hoofd van zijn afdeling, hetgeen impliceert dat hij de andere banken in het land kende en er regelmatig mee samenwerkte. Hij ontmoette de leden van de andere banken regelmatig in reünies – met names de reünies van Abansa, die een in 1965 opgerichte Salvadoraanse vereniging van banken is, die tot doel heeft het bankwezen te vertegenwoordigen en de acties van de verschillende aangesloten banken te coördineren, ten einde doeltreffend op te treden ten gunste van de ontwikkeling van het bankwezen en van het land in het algemeen (stuk 11). Als afdelingshoofd, dat regelmatig contact onderhield met het personeel van de andere banken, bevond verzoeker zich derhalve in de beste positie om contact te kunnen opnemen met, en druk uit te oefenen op, personen die binnen de Banco Promerica een belang hadden.

Om al deze redenen is het grotendeels begrijpelijk dat J. R. (...) zich tot verzoeker heeft gewend, die een ideaal profiel voor de betrokken operatie had: hij was gespecialiseerd in de sector waarin J. R. (...) de onwettige operatie wenste uit te voeren – de internationale overmaking van ongeoorloofde gelden –, hij was afdelingshoofd in diezelfde sector, en hij stond in frequent contact met zijn tegenhangers bij andere banken, waaronder de Banco Promerica.

In de tweede plaats, verbaast het verweester dat J. R. (...) zoveel details en bijzonderheden heeft verstrekt over de illegale operatie die hij van plan was uit te voeren, hoewel verzoeker rechtstreeks duidelijk had gemaakt dat hij weigerde daaraan deel te nemen.

Hoewel verzoekende partij kan toegeven dat het verwonderlijk is dat J. R. (...) zoveel informatie over zo'n vertrouwelijke en gevaarlijke operatie heeft gegeven aan iemand die er absoluut niet aan leek te willen deelnemen, kan zij alleen maar bevestigen dat dit de gang van zaken is.

Verzoeker veronderstelt natuurlijk dat J. R. (...) hoopte hem op deze wijze te overtuigen: hij moet gedacht hebben dat hoe meer informatie en details hij verstrekke waaruit bleek dat zijn plan deugdelijk en goed doordacht was, des te waarschijnlijker het was dat verzoeker zou worden overtuigd om deel te nemen.

De overvloedige details die in dit verband zijn verstrekt, versterken in elk geval de geloofwaardigheid die moet worden toegekend aan verzoekster, die concrete details heeft kunnen verstrekken waaruit een reëel gevoel van ervaring blijkt. Het tegenovergestelde argument zou ongetwijfeld tegen verzoeker zijn aangevoerd indien J. R. (...) geen details had verstrekt: verweester zou dan verbaasd zijn geweest over het gebrek aan informatie en details over deze operatie, die aanzienlijk leek te zijn, en zou het incident om die reden als niet geloofwaardig hebben beschouwd.

In de derde plaats, betwijfelt verweester het bestaan van deze operatie in het licht van de algemene informatie die zij hierover zou hebben gevonden: verweester merkt op dat uit de COI Focus blijkt dat de ex-president en verschillende van zijn familieleden in het verleden weliswaar zijn beschuldigd van verduistering van geld, maar dat er geen melding wordt gemaakt van een geblokkeerde rekening met 90 miljoen \$. Gezien de enorme publiciteit rond deze zaak, het onderzoek en het proces, maakt dit het bestaan van dit relaas bijzonder twijfelachtig.

Er zijn echter een aantal elementen die deze constatering temperen, aangezien de meest recente objectieve informatie aantoont dat de gepubliceerde gegevens niet accuraat zijn. Het is dus noodzakelijk om alle informatie in de juiste context te plaatsen - en dat is nu juist wat de wederpartij heeft nagelaten te doen, door zich te beperken tot één rapport, zonder rekening te houden met de algemene context.

De objectieve informatie wijst inderdaad op de juridische saga die volgde op de ontdekking van miljoenen dollars die door de ex-president waren verduisterd. In een artikel uit 2016 werd gemeld dat verschillende rekeningen van de president waren "bevroren", waaronder een bij Banco Promerica (stuk 12).

In 2019, kwam de bank Banco Promerica onder vuur te liggen, nadat grote feiten aan het licht waren gekomen over verduistering van geld aan corrupte drugshandelaren en politici:

« (...) » (stuk 13).

(Vrije vertaling : « Grupo Promerica verplaatst geld van cliënten met juridische problemen naar Amerikaanse bank

In een inlichtingenverslag waartoe Diario 1 toegang had, staat dat Grupo Promerica geld van cliënten met juridische problemen naar een bank in de Verenigde Staten zou sluisen.

(...)

In het inlichtingenverslag wordt gewezen op een reeks onwettigheden die de Banco Promerica zou hebben begaan, bijvoorbeeld het omzeilen van behoorlijke controles op de herkomst en de bestemming van internationale overmakingen. Tevens deactivering van de waarschuwing van het Monitor Plus-systeem, dat transacties van meer dan 50.000 dollar detecteert").

«(...)» (stuk 14).

(Vrije vertaling : "De instelling wordt ervan beschuldigd onregelmatige transacties toe te staan aan personen die banden zouden hebben met de drugshandel, alsook aan corrupte politici die de bank zouden gebruiken om fondsen van dubieuze herkomst te legitimeren. De bank ontkent alle beschuldigingen van de autoriteiten van beide landen.

(...)

Grupo Promerica, eigendom van Ramiro Ortiz Guardian -tevens eigenaar van de krant El Nuevo Diario - is sinds september 2029 verwickeld in een schandaal nadat het aan de kaak was gesteld omdat het banden zou onderhouden met drugshandelaars en corrupte politici in Midden-Amerika »).

Tijdens de onderzoeken bleek dat de toenmalige procureur-generaal Luis Martinez, die belast was met het onderzoek naar voormalig president Mauricio Funes, zich zelf schuldig had gemaakt aan corruptie en zich in de loop van het onderzoek naar hem door de voormalige president had laten omkopen:

« (...) » (stuk 13).

(Vrije vertaling : De voormalige procureur-generaal, Luis Martinez, werd in december vorig jaar veroordeeld tot vijf jaar gevangenisstraf wegens corruptiedelicten. Hij wordt momenteel geconfronteerd met andere gerechtelijke procedures. Een van de zaken is omdat hij geschenken heeft ontvangen van de voortvluchtigen Enrique Rais en Mauricio Funes. Een deel van het geld werd, volgens een gerechtelijk dossier, gestort op de Promerica bank).

« (...) » (stuk 14).

(Vrije vertaling : Deze feiten zijn bekendgemaakt door Diario 1[1], die meldt dat de voormalige procureur-generaal van El Salvador, Luis Martinez, personen die banden hadden met de drugshandel en corruptie, in contact heeft gebracht met de Banco Promerica, zodat deze cliënten werden. Dit zou hebben plaatsgevonden tussen 2013 en 2015. De bemiddeling van Luis Martinez zou de opening van rekeningen bij de Banco Promerica SA hebben vergemakkelijkt, onder meer bij de onderneming Agroindustrias Gumarsal, die in 1997 is opgericht door José Adan Salazar Umaña, alias Chepe Diablo, en de voormalige burgemeester van Metapan, Juan Umaña Samayo, die ervan worden beschuldigd deel uit te maken van het Taxis-kartel en die worden vervolgd wegens het witwassen van geld. Wilfredo Guerra, die aan het hoofd van het bedrijf stond toen de bankrekening werd geopend, is voortvluchtig.

Martinez is in december veroordeeld tot vijfjaar gevangenisstraf wegens corruptie en heeft nog andere rechtszaken lopen, onder meer omdat hij giften heeft ontvangen van de voortvluchtigen Enrique Rais en Mauricio Funes. Een deel van deze onregelmatige middelen zou zijn gestort op de Promerica-bank.

Diario 1 meldde dat het bureau van de procureur-generaal een onderzoek is begonnen naar de Banco Promerica nadat het twee meldingen van verdachte transacties had ontvangen. Luis Martinez zou verschillende rekeningen bij de Banco Promerica hebben beheerd via stromannen, waaronder Moisés Najera, wettelijk vertegenwoordiger van de onderneming BODEPA. De voormalige officier van justitie zou honderdduizenden dollars hebben ontvangen in ruil voor het openen of sluiten van strafprocedures. Onder de vermeende begunstigden van deze acties bevinden zich de voormalige Salvadoraanse president Mauricio Funes en de voortvluchtige Enrique Rais).

De procureur-generaal was omgekocht om geld te verduisteren, maar ook om in te stemmen met het sluiten van "problematische" strafrechtelijke onderzoeken:

« (...) » (stuk 14).

(Vrije vertaling : De website El 19 Digital[2] meldde dat de "duizenden dollars die Martinez ontving in ruil voor het openen of afsluiten van strafrechtelijke onderzoeken, werden doorgesluisd via Moisés Najera, de wettelijke vertegenwoordiger van Bodepa, die vervolgens contact opnam met Roxana Ramirez de Hernandez, om de rekeningen te openen. "De manier om het geld te legitimeren was door het gebruik van creditcards. Hij trachtte dit te bereiken door creditcards te bemachtigen, die ten laste kwamen van een hoofdrekening van de vennootschap Bodepa, S.A. de C.V., waarover zij beschikte bij de Banco Promerica, S.A., waarvan de wettelijke vertegenwoordiger ten tijde van de feiten de heer Adalberto Torres Polanco was en de administratief en financieel directeur, de heer Moisés Najera Aguilar").

Het onderzoek naar de ex-president Mauricio Funes is nog niet afgesloten – zozeer dat het erop lijkt dat de tot dusverre ontdekte gegevens en informatie onbetrouwbaar zijn en dat er nog steeds geheimen aan het licht komen.

De twee zaken – de ene betreffende de tegen ex-president Mauricio Funes ten laste gelegde corruptiepraktijken, de andere betreffende de binnen het Openbaar Ministerie en met name door de

voormalige procureur-generaal Luis Martinez ontdekte corruptiepraktijken, waarvan sommige betrekking hebben op Mauricio Funes - blijven op dit ogenblik kronkelingen vertonen:

- In januari 2021 werd de zaak Corruptela - die betrekking heeft op de corruptie daden van Luis Martinez en andere leden van het Openbaar Ministerie, in verband met de zaak van ex-president Mauricio Funes, maar niet alleen - aanhangig gemaakt bij het Vierde Onderzoekscollege van San Salvador, dat zich uiteindelijk onbevoegd verklaarde ten gunste van het Tweede Onderzoekscollege van San Tecla:

« (...) »

(stuk 16).

(Vrije vertaling : Het Vierde Gerechtshof van San Salvador heeft zich onbevoegd verklaard om het proces voort te zetten waarin dertig personen worden beschuldigd die betrokken zouden zijn bij een netwerk van corruptie binnen het bureau van de procureur-generaal.

Bij deze zaak, bekend onder de naam "Corruptela", waren personen betrokken die binnen en buiten het bureau van de procureur-generaal werkten van 2012 tot 2015, toen Luis Martinez procureur-generaal van de republiek was.

Volgens het bureau van de procureur-generaal vonden er in die periode illegale handelingen en activiteiten plaats, zoals het verlenen van geschenken ten gunste van voormalig president Mauricio Funes en zakenlieden die misdrijven zouden hebben begaan. Naar verluidt, in ruil om niet vervolgd te worden, gaven ze geld en goederen.

De aan de beschuldigten verweten misdrijven zijn: witwassen van geld en verduistering, verduistering in graad van noodzakelijke medeplichtigheid en actieve omkoping, ongeoorloofde onderhandelingen, nalaten van onderzoek, ideologische en documentaire valsheid in geschrifte en vrijheidsberoving.

De rechter verklaarde dat de plaats waar de misdrijven zijn gepleegd, moet worden geanalyseerd, hetgeen een zaak inhoudt tegen dertig personen, onder wie de voormalige procureur-generaal, Luis Martinez

(...)

Op grond van het door de verdediging van de beschuldigde Julio Arriaza aangevoerde gebrek aan rechtsmacht "erkent deze rechter haar gebrek aan rechtsmacht in de onderhavige zaak en zal hij de zaak terugverwijzen naar het 2e Hof van Instructie van San Tecla", aldus de resolutie).

- In mei 2021 onthulde de huidige procureur generaal, Rodolfo Delgado, dat hij het corruptieonderzoek in verband met de voormalige president zou uitbreiden met andere personen – "vrienden" van de voormalige president Mauricio Funes – wier namen tot nu toe niet in het onderzoek voorkwamen:

"(...)»

(stuk 15).

(Vrije vertaling : Er zullen er meer worden aangewezen, want ik weet dat zij hem hebben geholpen" met die zin onthulde de fiscale aanklager Rodolfo Delgado woensdag dat hij het onderzoek tegen meer mensen zal uitbreiden, de "vrienden" van de voormalige president Mauricio Funes die tot dusver niet voorkomen in de onderzoeken van de zaak van de openbare plundering.

Volgens Delgado waren veel van deze "vrienden" van Funes degenen die hem hielpen met de eigendommen en andere illegale activiteiten die met overheidsgeld waren verkregen, waarbij zij optraden als stromannen.

"De onderzoeken zullen andere mensen bereiken, ze kunnen ons beter opzoeken en met ons praten", herhaalde Delgado als waarschuwing, voordat ze door het Openbaar Ministerie worden gedagvaard om informatie over de voormalige president te verstrekken of vervolgd te worden.

"Het is een waarschuwing aan de bevolking, het beste is dat we wachten op de resultaten die openbaar zullen worden gemaakt," zei Delgado tijdens het Canal 21 interview).

Als het 5e Vredesgerechtshof van San Salvador in juni 2017 dus inderdaad de arrestatie had bevolen van Mauricio Funes, zijn echtgenote Ada Mitchell Guzman en 13 andere verdachten die in verband worden gebracht met de zaak "Openbare Plundering" waarbij 351 miljoen dollar (waar de tegenpartij op wijst) uit de staatskas zou zijn verduisterd, dan loopt het onderzoek dus nog steeds door en kan men deze informatie dus niet als contant geld aannemen!

Het loutere feit dat de betrokken rekening – waarvoor verzoeker was gevraagd deel te nemen aan de verduisteringsoperatie – in de verschillende verslagen nog niet openbaar wordt genoemd, betekent niet dat zij niet waar is.

In een zeer recent artikel van 19 mei 2021, waarin verslag wordt gedaan van een persconferentie over de nog lopende onderzoeken, spreekt de procureur-generaal zelf van een verduistering van "meer dan 351 miljoen dollar (...)" (stuk 17). Het is dan ook de vraag hoe de CGVS deze cijfers (351 miljoen) kan aanhalen als de enige die vaststaan en waar zijn, als zelfs de procureur-generaal zelf zich niet uitspreekt over de exacte cijfers...

Zo blijven in het onderzoek betreffende ex-president Mauricio Funes tal van gegevens en wendingen aan het licht komen. Verwerende partij heeft dus zich tevreden gesteld met zeer overhaaste conclusies, een daaruit voortvloeiend gebrek aan onderzoek en een kennelijk gebrek aan grondigheid, door te

concluderen dat de door verzoeker gemelde informatie geen weerklank vond in de pers - zonder zelfs maar de moeite te hebben genomen om het laatste nieuws over dit onderwerp op te zoeken. In elk geval, de overvloed aan artikelen en objectieve informatie over de corruptie rond voormalig president Mauricio Funes, de Banco Promerica en verschillende leden van het Openbaar Ministerie – waaronder de procureur-generaal – bevestigt eerder dan vervalst de realiteit van de corruptie en verduistering, en maakt het relaas van verzoekers aanzienlijk geloofwaardiger..”

Wat betreft het incident van 31 januari 2020, laten verzoekende partijen het volgende gelden:

“Nadat zij geweigerd hadden met J. R. R. (...) samen te werken, probeerden verzoekers zo discreet mogelijk te zijn: zij wilden vermijden J. R. (...) weer tegen te komen, zodat hij niet zou proberen hen opnieuw over te halen.

Op 31 januari, werd verzoeker dan benaderd door leden van de bende 18, die betaling eisten van een renta van 30.000 dollar.

Voor verzoeker, bestaat er geen twijfel over dat de bendeleden door J. R. R. (...) werden gestuurd als onderdeel van een list: door te eisen dat verzoeker een renta van 30.000 dollar zou betalen, zou verzoeker in feite geen andere keuze hebben dan de illegale financiële operatie te accepteren die door de zwager van zijn zus werd voorgesteld om het te betalen!

In de bestreden beslissing, voert verweerster met betrekking tot dit voorval slechts één argument aan: zij vindt het verdacht dat de bendeleden die verzoeker die dag benaderden, geen details hebben verstrekt over de precieze wijze waarop het betrokken geld moest worden gegeven. Zij acht het onwaarschijnlijk – aangezien het "ingewikkeld" is – dat de bendeleden hebben gezegd dat zij bij verzoekers thuis langs zouden gaan om hun de nodige instructies te geven.

Allereerst moet worden opgemerkt dat het feit dat dit het enige element is dat door verweerster naar voren is gebracht, suggereert dat de rest van het relaas van verzoekers over dit onderwerp samenhangend en geloofwaardig is... Dit element is echter een detailkwestie en kan niet worden beschouwd als een rechtvaardiging voor een argument dat zou overtuigen van een gebrek aan geloofwaardigheid!

Ten tweede, mag niet uit het oog worden verloren dat het gedrag van de gewapende bendes in El Salvador vaak geen structuur heeft en niet altijd "logisch" lijkt. Dit is echter niet te wijten aan verzoekers! Het kan inderdaad van hen niet worden verwacht dat zij het besluit van anderen verklaren – vooral omdat bekend is dat de acties van gewapende bendes in El Salvador vaak geen structuur of logica hebben.

Ten slotte, en hoe dan ook, kan het gedrag van de bendeleden worden begrepen in het licht van de algemene context – waarmee verweerster eens te meer geen rekening houdt. Zoals hierboven uiteengezet, bleven verzoekers immers zeer discreet na de woordenwisseling met J. R. (...) op 26 januari: zij gingen niet meer naar buiten, deden de deur niet open als er iemand aanbelde (omdat zij vreesden dat het J. R. (...) kon zijn, die vaak in hun straat langskwam omdat zijn moeder hun buurvrouw was), en deden altijd alsof er niemand thuis was. Het is daarom waarschijnlijk dat de bendeleden opdracht hadden gekregen hen een bericht te sturen wanneer zij hen aantroffen, aangezien zij thuis niet gemakkelijk bereikbaar leken te zijn. Door middel van die boodschap maakten de bendeleden de verzoekers dus ook op slinkse wijze duidelijk dat zij zich meer "beschikbaar" moesten stellen en zich niet langer moesten verstoppen.

Het argument van verweerster overtuigt derhalve niet - en het relaas van verzoekers is volledig consistent en plausibel.”

Wat betreft hun vermeende verhuis naar het huis van verzoeksters zus op 31 januari 2020, laten verzoekende partijen het volgend gelden:

“Op de dag van het incident op 31 januari wisten verzoekers al dat het heel waarschijnlijk zou zijn dat zij het land zouden moeten vluchten: J. R. (...) leek hun weigering om mee te werken niet te hebben aanvaard en was bereid de meest extreme middelen te gebruiken, en hij wist waar zij woonden! Verzoekers kozen er daarom voor hun toevlucht te zoeken bij de zuster van verzoeker in de afgelegen kolonie Altamira.

In dit verband, voert verweerster slechts één tegenstrijdigheid aan om de geloofwaardigheid van verzoekers in twijfel te trekken. Volgens verweerster beweerde verzoeker dat de kolonie Altamira niet werd bewaakt, terwijl verzoekster stelde dat er wel degelijk een bewaker bij de ingang stond.

Deze tegenstrijdigheid is echter niet echt een tegenstrijdigheid: de door verzoekers verstrekte informatie vult elkaar eerder aan dan dat zij elkaar tegensprekt. De kolonie werd inderdaad bewaakt door een wachter, maar die wachter had vele andere taken, zodat hij niet altijd bij de poort aanwezig was, zodat

niet kan worden gezegd dat de kolonie werkelijk werd bewaakt zoals het hoort. Zoals verzoeker uitlegde, moesten de mensen soms zelf de deur openen en sluiten (NEP verzoeker, p. 6)! Het argument kan dus niet overtuigen."

Wat betreft de klacht die zij zouden hebben ingediend, argumenteren verzoekende partijen als volgt:

"Aanvankelijk bevreesd – wetende hoe corrupt de politie in El Salvador is – besloten verzoekers uiteindelijk een klacht in te dienen, ten einde een bewijs te hebben van de problemen die zij hadden ondervonden, indien hun iets zou overkomen.

Met betrekking tot deze klacht, voert verweester verschillende grieven aan die de geloofwaardigheid van verzoekers in twijfel trekken.

In de eerste plaats, wijst verwerende partij erop, dat verzoekers hun klacht pas op 11 februari hebben ingediend, dat wil zeggen nadat zij reeds hadden besloten het land te ontvluchten en naar België te komen, aangezien de vliegtickets op 1 februari waren gekocht. Zij verwijt verzoekers dan ook dat zij geen serieuze poging hebben gedaan om van hun nationale autoriteiten bescherming te verkrijgen.

Dat argument is niet overtuigend, omdat het gebaseerd is op een overhaaste conclusie, of zelfs op een waardeoordeel. Opnieuw houdt verweester geen rekening met de algemene context.

Men mag immers niet uit het oog verliezen waarom verzoekers in de eerste plaats geen klacht wilden indienen: zij wisten hoe corrupt de politie in El Salvador is, zodat het indienen van een klacht hen meer problemen zou opleveren dan dat het hen zou beschermen!

Verskillende berichten bevestigen inderdaad dat de indiening van een klacht niet kan volstaan om bescherming te waarborgen.

Inderdaad, volgens het COI Focus rapport van 12.10.2020 (stuk 6) is het te gevaarlijk om bescherming te zoeken bij de autoriteiten :

« (...) » (pg. 16).

(Vrije vertaling : "Getuige zijn van een misdrijf, aangifte doen, meewerken met de autoriteiten en een proces krijgen, is een ononderbroken keten van toenemend risico in elke fase van het proces voor jezelf, maar ook voor de uitgebreide familie, en kan leiden tot doodsb bedreigingen, foltering en zelfs dood door bendes »)

In het COI Focus rapport van 19.07.2019 (stuk 9), is het verder gemeld:

« (...) » (pg. 6).

(...) » (pg. 11).

(Vrije vertaling : "Tot slot merkte de NGO Comisión Española de Ayuda al Refugiado (CEAR) in april 2019 op dat het Spaanse tribunaal Audiencia Nacional sinds 2017 bandslachtoffers als vluchteling erkent: "dooreen situatie van veralgemeend geweld is de Salvadoraanse staat niet in staat om effectieve bescherming te bieden tegen vervolging door bendes".

Verskillende bronnen komen tot de conclusie dat de bescherming door de staat niet effectief is vanwege de inefficiëntie en de corruptie van het gerechtelijk apparaat, wat heeft geleid tot de massale ontwikkeling van de particuliere beveiligingssector").

Dit wordt nog bevestigd door het UNHCR-rapport (stuk 5, pg. 24) :

"(...)".

(Vrije vertaling: "In het algemeen blijven intimidatie en geweld tegen klagers naar verluidt echter bijdragen aan een klimaat van straffeloosheid van strafrechtelijk onderzoek en vervolging. Slachtoffers zijn bijzonder afkerig van het melden van misdrijven die door bendes worden gepleegd uit angst voor represailles. Zo blijkt uit een onderzoek dat 84 procent van de bedrijven die het slachtoffer waren van afpersing geen klacht heeft ingediend bij de politie of andere autoriteiten vanwege bedreigingen door bendes en de praktijk van de bendes om degenen die wel aangifte doen bij de autoriteiten te vermoorden.201 Klachten bij de politie over afpersing door bendes worden naar verluidt vaak teruggestuurd naar de bendes, wat dan precies leidt tot ernstige vergelding van de klagers.

(...)

Naar verluidt is het rechtssysteem bijzonder inefficiënt en onderhevig aan corruptie, een praktijk die op zijn beurt bijdraagt tot een hoge mate van straffeloosheid voor misdaden in El Salvador, waar het percentage criminele veroordelingen naar verluidt minder dan 5 procent bedraagt").

De objectieve informatie bevestigt dus dat de Salvadoraanse autoriteiten niet in staat zijn om de Salvadoraanse burgers effectieve bescherming te bieden tegen vervolging door criminele bendes!

Hoe dan ook, verzoekers hebben uiteindelijk besloten een klacht in te dienen – het argument van verweester dat zij geen bescherming bij hun autoriteiten hebben gezocht, kan dus niet overtuigen! Het feit dat verzoekers dit hebben gedaan nadat zij hun vliegtickets hadden gekocht, kan niet volstaan: verzoekers hadden nog tijd om te beslissen het vliegtuig toch niet te nemen en het land niet te ontvluchten. Het indienen van deze klacht was inderdaad echt voor hen de "laatste hoop" – de enige die

hen in staat zou stellen niet te vluchten, hun comfortabele economische situatie, hun vrienden, hun familie niette hoeven verlaten,... Verzoekers kregen echter al snel de bevestiging die zij vreesden: hun autoriteiten konden hen niet afdoende beschermen, dus hadden zij geen andere keuze dan te vluchten...

In de tweede plaats, komt verwerende partij terug op juist deze "bescherming" die hen door de autoriteiten was geboden. In de eerste plaats is ze verbaasd dat verzoekers geen informatie hadden ontvangen over de bescherming die hun zou worden geboden, hoewel zij deel uitmaakten van het getuigen- en slachtofferprogramma. Zij merkt voorts op dat verzoekers niet hebben meegewerkt, aangezien zij er zelfs niet over hebben "nagedacht" om het politieplan te aanvaarden.

Ook hier trekt verwerende partij overhaaste conclusies, zonder verder onderzoek te doen – en ziet zij de situatie dus niet in haar globale context.

In dit geval, begreep verweester niet wat het zogenaamde "getuigen- en slachtofferprogramma" precies inhield: de politie kon verzoekers in dit geval immers alleen anonimiteit garanderen, maar geen verhoogde fysieke bescherming! In een artikel uit 2019 wordt bevestigd dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de bescherming die in verschillende gevallen wordt geboden:

« (...) » (stuk 19).

(Vrije vertaling : De UTE is belast met de toekenning van drie soorten maatregelen aan degenen die onder het programma vallen, maar eerst moet een verzoek worden ingediend door de FGR, een evaluatie door een gespecialiseerd team en vervolgens de goedkeuring van de rechters.

De eerste maatregelen worden als gewoon beschouwd. Het gaat om acties die tot doel hebben de identiteit en de verblijfplaats van beschermde personen te beschermen. Dan zijn er nog de buitengewone beschermingsmaatregelen. Het gaat om personen die wegens omstandigheden van extreem gevaar of risico, tijdelijk of permanent, volledige veiligheid bieden aan beschermde personen.

Ten slotte garandeert de wet dringende beschermingsmaatregelen. Het gaat om gewone en buitengewone maatregelen die onmiddellijk en voorlopig worden toegepast, naar gelang van het risico of gevaar, terwijl over de definitieve toepassing van dergelijke maatregelen wordt beslist.

Ondanks deze bepalingen zijn er gevallen waarin getuigen die onder een van deze beschermingscategorieën vallen, worden vermoord of verdwijnen om te voorkomen dat zij voor de rechter getuigenis afleggen).

Wat de politie in feite wilde, was dat verzoekers op eigen risico zouden doorgaan met de illegale operatie en onderhandelingen met de bendeleden, en dat de politie pas zou ingrijpen wanneer de zaak echt in gang was gezet en er bewijzen waren.

Het is dan ook niet verwonderlijk dat verzoekers dit voorstel hebben afgewezen! Er was geen sprake van dat zij dergelijke risico's zouden nemen, zonder de garantie te hebben dat zij te allen tijde fysieke bescherming zouden genieten.

In een artikel van juli 2017 meldde de krant "El Salvador Times" dat een getuige van een moord gepleegd door de MS-bende, die in een speciaal beschermingsregime zat, werd vermoord terwijl hij zou getuigen tegen een lid van de bende:

« (...) » (stuk 18).

(Vrije vertaling : Bendelid beschuldigd van moord vrijgesproken omdat kroongetuige werd gedood

De man werd ervan beschuldigd een aanslag te hebben gepleegd op het leven van vier mensen, van wie er een is overleden. De getuige die alles had gezien werd vermoord.

Een lid van een MS-bende werd vrijgesproken van een moordaanklacht omdat de getuige die onder bescherming stond en tegen hem zou getuigen, en die alles had gezien, zeven maanden na het misdrijf werd vermoord).

Dit bevestigt dat beschermingsprogramma's niet volstaan om de fysieke veiligheid van getuigen en slachtoffers te waarborgen!

In een artikel van september 2019 erkende het Openbaar Ministerie zelf dat de staat niet in staat was om slachtoffers te beschermen als gevolg van budgettaire problemen :

« (...) » (stuk 19).

(Vrije vertaling : De directeur van de UTE en de procureur-generaal erkennen dat zij financiële problemen hebben om de bescherming van slachtoffers en getuigen uit te breiden. De autoriteiten kwalificeren sommige verdwijningen van personen die durven getuigen tegen degenen die beschuldigd worden van misdaden, als "geïsoleerd".

El Salvador kan niet meer slachtoffers en getuigen beschermen. Het staatsprogramma voor de bescherming van degenen die meewerken aan de gevangenneming en vervolging van degenen die van misdrijven worden beschuldigd, is op zijn einde. De reden: gebrek aan middelen.

"Wij zitten op het randje, op de grens van het niet kunnen voldoen aan meer verzoeken omdat wij niet meer geïnstalleerde capaciteit hebben. Ook de Nationale Civiele Politie bevindt zich in dezelfde situatie als wij," vertelde Kenia Elizabeth Melgar de Palacios, directeur van de Uitvoerende Technische Eenheid

(UTE) van de Sector Justitie, het agentschap dat belast is met het beheer van het programma, deze krant met oprechte aplomb.

(...)

De procureur-generaal nuanceert echter het feit dat het programma op instorten staat: "Het systeem van getuigenbescherming heeft meer middelen nodig, daarom vragen wij om versterking ervan. We kunnen niet spreken van een ineenstorting, maar we moeten wel de nadruk leggen op en aandacht schenken aan het behoud van de voordelen die het heeft opgeleverd", zegt hij).

In het artikel, wordt opgemerkt dat getuigen niet voor de rechter verschijnen en verdwijnen... hetgeen bevestigt dat de Staat hun niet de nodige bescherming biedt: als er echte fysieke bescherming was, zouden de autoriteiten het contact met hen niet verliezen. In het artikel wordt ook melding gemaakt van verschillende getuigen die zijn vermoord, wat de constatering dat de staat hen onvoldoende bescherming biedt, nog versterkt!

« (...) » (stuk 19).

(Vrije vertaling : Een van de gevallen waarnaar de procureur-generaal verwees, deed zich vorige week voor; een veroordelende rechter sprak drie verdachten vrij van moord omdat de getuige, die onder een beschermingsregeling viel, niet kwam opdagen om te getuigen in de laatste fase van het strafproces.

Het tweede hof van veroordeling van Santa Ana heeft Christian Edgardo M, Nery Adilson O. en Milton Eduardo R. vrijgesproken van de strafrechtelijke en civielrechtelijke verantwoordelijkheid voor de moord op José David Velado Alvarenga, omdat het openbaar ministerie de getuige niet heeft kunnen opsporen.

"In zijn vonnis heeft de rechter zijn beslissing gebaseerd op het feit dat het Openbaar Ministerie heeft gezegd dat het niet wist waar de getuige die onder bescherming stond, zich bevond en dat het de politieagent die de getuige heeft ondervraagd, niet kon lokaliseren, waardoor het onmogelijk was de echte waarheid van het gebeurde te achterhalen," leest een deel van de officiële verklaring over de reden waarom de rechter heeft besloten de drie verdachten van het misdrijf vrij te pleiten.

De rechter was van oordeel dat het met de bewijsstukken niet mogelijk was de "mate van zekerheid van de deelneming van de verdachte" vast te stellen. De autopsie, zei hij, was alleen in staat om vast te stellen dat Velado Alvarenga stierf als gevolg van een schotwond.

De autoriteiten weten niet waarom de getuige, die in de eerste fase van het proces als Coyote werd geïdentificeerd, besloot zijn getuigenis niet volledig af te leggen.

Aankankelijk vertelde Coyote aan de politieagenten dat hij op 19 april 2016, toen hij door de straat van de Galeano-pools, in Chalchuapa, liep, waarnam hoe de verdachten deelnamen aan de moord op het slachtoffer door hem neer te schieten terwijl hij in een pick-up reed. Hij verdween echter voordat hij die verklaring ten overstaan van de strafrechter herhaalde.

Een andere zaak waarin de staat niet in staat was de getuige te beschermen die moest getuigen tegen een groep bendeleden die beschuldigd werden van de moord op een vrouw en haar kleindochter, deed zich voor op het platteland van het departement La Libertad.

Juan was getuige van de dubbele moord op een ochtend in juni 2006 op een boerderij in Ayagualo. Daar zag hij hoe de groep de twee slachtoffers met een koevoet doodde en hen vervolgens begroef in een clandestien graf.

Dagen later overtuigden rechercheurs hem om een politiepost te vertellen wat hij had gezien. Hij deed dat wel, maar werd vermoord voordat hij zijn getuigenis voor de rechter kon bekrachtigen: Juan werd in hetzelfde kanton dood aangetroffen met een schotwond in de buik.

Drie van de zes verdachten van die dubbele moord werden vrijgesproken wegens gebrek aan bewijs. Juan's getuigenis was de ruggengraat van de zaak).

Al deze gegevens maken het mogelijk, terecht, de vrees van de verzoekers terzake te verklaren. Verwerende partij is niet grondig genoeg geweest door geen onderzoek hiernaar te hebben gedaan en door zich zeer ten onrechte de conclusie te permitteren dat verzoekers geen poging zouden hebben gedaan om bescherming te verkrijgen en niet zouden hebben meegewerkt: de objectieve gegevens bewijzen dat een dergelijke bescherming in El Salvador onmogelijk is!"

Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen overweegt dat hun gedrag helemaal niet getuigt van een ernstige vrees, repliceren verzoekende partijen als volgt:

"Op de dag van het incident met de bendeleden, 31 januari, zijn verzoekers ondergedoken in het huis van verzoeksters zuster, waarbij zij alleen het hoogstnoodzakelijke hebben meegenomen. Ze bleven daar een paar weken verborgen en gingen nooit weg. Toen duidelijk werd dat zij geen andere keuze hadden dan het land te verlaten, realiseerden verzoekers zich dat zij verschillende documenten en bezittingen misten, en de zuster van verzoekster en haar echtgenoot boden aan om deze bij hen thuis op te halen.

In de bestreden beslissing, heeft verweerster verschillende punten van kritiek op het gedrag van verzoeksters in dit verband. In de eerste plaats verbaast het verweester dat verzoekers niet op de

hoogte waren van de bende die in de kolonie van verzoeksters zuster heerste, en dat zij zelfs niet hebben getracht dit te weten te komen alvorens te vertrekken om er een toevluchtsoord te zoeken. In de tweede plaats verbaast het haar dat verzoekers de zuster en haar echtgenoot naar hun huis hebben gestuurd als het werkelijk te gevaarlijk was om daarheen te gaan, zozeer zelfs dat zij er zelf niet meer heen durven.

Nogmaals, deze elementen moeten in hun context worden geplaatst om ze te begrijpen en te legitimeren – wat verwerende partij helemaal niet doet!

In de eerste plaats, kan verzoekers niet worden verweten dat zij niet hebben geïnformeerd naar de overheersende bende in de kolonie van verzoeksters zuster: op het moment van de vlucht hadden verzoekers kennelijk slechts één idee voor ogen, namelijk zich in veiligheid brengen! Op dat moment leek elke andere plaats dan hun eigen huis veiliger, omdat zowel J. R. (...) als de bendeleden wisten waar ze woonden. Natuurlijk was het onmogelijk voor hen om naar de familie van verzoeker te gaan – aangezien J. R. (...) één van hen was. De zus van verzoekster was de enige mogelijke optie.

In elk geval waren verzoekers op de vlucht voor hun leven, zodat er geen sprake van was dat zij naar buiten gingen en zichzelf in gevaar brachten. Eenmaal in het huis van verzoeksters zuster, namen verzoekers alle nodige maatregelen om hun veiligheid te verzekeren. Zij gingen helemaal niet uit, en niemand wist dat zij in het huis van verzoeksters zuster waren.

Uiteindelijk zou het geen verschil hebben gemaakt, vooraf te weten welke bende de kolonie van verzoeksters zuster domineerde: in elk geval hadden verzoeksters geen andere schuilplaats; en in elk geval wilden verzoeksters zo discreet mogelijk blijven, zodat niemand zou weten dat zij daar waren.

Ook het bezoek van verzoeksters zuster en haar echtgenoot aan de woning van verzoekers op 13 februari moet in de juiste context worden geplaatst. Ten eerste waren het de zus en haar man zelf die aanboden en erop stonden om te gaan. In de tweede plaats bestond er geen twijfel over, dat zij minder gevaar zouden lopen: het waren immers verzoekers die in moeilijkheden verkeerden, en het enkele feit dat verzoeksters zuster en haar echtgenoot bij hen thuis waren gezien, kon niet volstaan om aan te nemen dat zij op de hoogte waren van de laatste gebeurtenissen en dus om hen aan te vallen.

Dit verklaart misschien waarom de bendeleden, die langsreden, niets met hen deden. In ieder geval, en zoals hierboven reeds is opgemerkt, is het gedrag van de bendes soms onduidelijk – en niet toe te schrijven aan verzoekers, die absoluut geen invloed hebben op de manier waarop zij handelen, hoe onlogisch dat ook moge zijn!

Opnieuw overtuigen de argumenten van verwerende partij dus niet. Het relaas van verzoekers lijkt volledig coherent en geloofwaardig – hetzij door het gevoel van ervaring dat het uitstraalt, hetzij door de samenhang die uit de verklaringen van verzoekers blijkt, hetzij door de verenigbaarheid ervan met de algemene en objectieve informatie!"

Voorts voeren verzoekende partijen aan dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen de situatie van de "terugkeerders" minimaliseert. Zij merken hierbij vooreerst op dat zij niet "louter en alleen" problemen zouden hebben bij terugkeer naar El Salvador op basis van hun verblijf in het buitenland, dat in hun situatie wel meerdere cumulatieve elementen naar voren werden gebracht die een verhoogd risicoprofiel in hun hoofde aantonen en dat hun terugkeer na een verblijf in het buitenland daar nog bij komt. Zij onderstrepen dat zij al het doelwit van de bende 18 zijn geweest als "familieleden van de ex-vrouw van hooggeplaatste bendeleden" en wijzen verder op de situatie van terugkeerders zoals die blijkt uit voormelde richtlijnen van UNHCR van maart 2016 en uit de COI Focus "Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire" van 17 december 2020, waaraan tevens gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen. Zij verwijzen in dit verband tevens naar en citeren uit het rapport "Deported to Danger" van Human Rights Watch van februari 2020. Verzoekende partijen betogen dat zij als terugkeerders die al problemen ondervonden met leden van de bende 18 tot een bepaalde sociale groep behoren die een zeer reëel (verhoogd) risico op vervolging loopt in El Salvador. Het lijkt volgens hen dan ook geen twijfel dat hun situatie kan worden beschouwd als verband houdend met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) – "beschouwd onder de grond van sociale groepen".

Vervolgens betogen verzoekende partijen dat zij voldoen aan alle wettelijke voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet en dat hen het voordeel van de twijfel moet worden verleend.

Verzoekende partijen besluiten het betoog op grond waarvan zij menen in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus door aan te halen dat zij coherente en plausibele verklaringen hebben afgelegd die met elkaar overeenstemmen alsook met de algemene informatie uit objectieve verslagen, dat zij moeite gedaan hebben om hun relaas te ondersteunen met documenten en door te herhalen dat zij reeds het

slachtoffer waren van vervolgingen en bij terugkeer naar het land van herkomst vrezen opnieuw te worden vervolgd.

In ondergeschikte orde menen verzoekende partijen dat hen de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Zij betogen vooreerst dat er gezien de hoger aangehaalde elementen in het kader van de vluchtelingenstatus redenen zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet lopen. Verder betogen zij dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening houdt met de aard van het geweld als dusdanig in El Salvador. Zij citeren uit voormelde COI Focus van 12 oktober 2020 en stellen:

“Uit dit rapport, nota bene afkomstig van de studiedienst van verwerende partij en aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt duidelijk dat de classificering van het geweld in El Salvador allerminst eenduidig is. Er zijn ontegensprekelijk meerdere bronnen die wel degelijk gewag maken van een binnenlands gewapend conflict dat aanleiding geeft tot willekeurig geweld. Het feit dat deze elementen niet worden vermeld in de bestreden beslissing, maakt de motivering van verwerende partij gebrekkig en lacunair.”

Verzoekende partijen zijn van mening dat er wel degelijk sprake is van een binnenlands gewapend conflict dat een ernstige bedreiging voor hun leven of persoon vormt als gevolg van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er volgens hen meerdere elementen die de risico's in hun hoofde verhogen. Zij wijzen er wat dit betreft op dat zij afkomstig zijn uit een kolonie die gecontroleerd wordt door de bende 18, dat ze familie zijn van een hooggeplaatst persoon die nauwe banden lijkt te hebben met de bende 18 en die zeer gevaarlijk lijkt te zijn, dat ze worden beschouwd als *“personen die strijdig met de regels of zich verzetten tegen de gezag van de bende”* en dat ze bij terugkeer naar El Salvador zullen worden gepercipieerd als *“terugkeerders uit Europa”* waaruit gewapende bendes zullen afleiden dat ze geld hebben.

In uiterst ondergeschikte orde vragen verzoekende partijen de vernietiging van de bestreden beslissingen. Zij lichten dit toe als volgt:

“Verwerende partij heeft het relaas van verzoekende partij onvoldoende geanalyseerd: zij heeft al te gemakkelijk besloten tot de weigering van de “vluchtelingenstatus” en weigering van de “subsidiaire beschermingsstatus”, zonder op afdoende wijze rekening te houden met de algemene situatie en de persoonlijke situatie waarin verzoekende partij verkeert in het licht van haar voorgelegde documenten en verklaringen.

In casu heeft verwerende partij er de voorkeur aan gegeven zich te beperken tot argumenten die gebaseerd zijn op vermeende tegenstrijdige of zagezegde incoherente verklaringen van verzoekers, zonder uiteindelijk in te gaan op de inhoud van die verklaringen.

Er moet een zorgvuldiger analyse worden gemaakt van hun angsten en van hun verhaal – vooral omdat het voordeel van het twijfel aan verzoekende partij moet worden toegekend.

In het licht van bovenstaande elementen, met name het verhoogd risicoprofiel van verzoekende partij, kan gesteld worden dat verwerende partij de zaak niet op een afdoende manier heeft onderzocht.

Verwerende partij schendt eveneens het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek en gelet op alle pertinente elementen).

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende en verwerende partij schendt dan ook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd zodat verwerende partij tot aanvullende onderzoeksmaatregelen kan overgaan, o.a.:

- Bijgewerkte informatie over de lopende onderzoeken en procedures in verband met de corruptiezaken van de voormalige president en de voormalige procureur-generaal;*
- Bijgewerkte en grondige informatie over corruptie bij de politie en de doeltreffendheid van getuigenbeschermingsprogramma's*
- Bijgewerkte informatie over de Salvadoranen die naar het land teruggekeerd zijn – en in het bijzonder over de vraag of zij daar bijzondere problemen hebben ondervonden. Het is inderdaad noodzakelijk te analyseren wat er met deze mensen is gebeurd – als verwerende partij een argument op deze omstandigheid baseert.”*

2.2. De stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- de webpagina van de FOD Buitenlandse Zaken met het reisadvies voor El Salvador (stuk 3);
- het artikel *“Asile et preuve: de la suspicion à la conviction”*, beschikbaar op <http://www.espoirdasile.org/images/uploaded/DOSSIER%20PREUVE.pdf> (stuk 4);

- uittreksels uit het rapport “*Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*” van Human Rights Watch van 5 februari 2020 (stuk 8);
- een uittreksel uit de COI Focus “*Salvador. Situation sécuritaire*” van 15 juli 2019 (stuk 9);
- het rapport “*Principes directeurs sur la protection internationale : La persécution liée au genre dans le cadre de l'article 1A (2) de la Convention de 1951 et/ou son Protocole de 1967 relatifs au Statut des réfugiés*” van UNHCR van 8 juli 2008 (stuk 10);
- afgedrukte pagina's van de website van Abansa (*Asociación Bancaria Salvadoreña*) (stuk 11);
- diverse artikels uit de Spaanstalige pers (stukken 12-19).

2.2.2. Op 9 september 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij (onder meer) refereert aan de COI Focus “*El Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021.

Ter terechtzitting vragen verzoekende partijen om de aanvullende nota van verwerende partij uit de debatten te weren omdat de twee landenrapporten waarnaar wordt verwezen niet als bijlage werden gevoegd, zoals de wet het nochtans voorziet. De Raad stelt vast dat de internetlinks waarop deze landenrapporten van Cedoca, de documentatiedienst van het CGVS, beschikbaar zijn, werden vermeld in de aanvullende nota. De Raad ziet dan ook niet in hoe het loutere feit dat de rapporten niet fysiek als bijlage bij de aanvullende nota werden gevoegd verzoekende partijen heeft belemmerd deze te consulteren via de vermelde internetlinks. De Raad wijst er bijkomend op dat de aanvullende nota van verwerende partij ook een samenvatting van de relevante passages bevat. Verder wijst de Raad er op dat ook in de bestreden beslissingen gebruik werd gemaakt van hyperlinks naar documenten die betrekking hebben op de veiligheidssituatie in El Salvador en dat verzoekende partijen in het verzoekschrift geen melding maakten van enige problemen die zij zouden hebben ondervonden om deze informatie te raadplegen. Verzoekende partijen tonen niet aan dat zij door het feit dat er geen papieren versie van de COI Focus “*El Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021 werd toegevoegd aan de aanvullende nota geen toegang hadden tot dat rapport, nu uit het voorgaande blijkt dat dit rapport publiek beschikbaar is op de website van het CGVS en het internetadres waarop dit geraadpleegd kan worden, aan hen werd meegedeeld. Het argument dat de aanvullende nota geen inventaris bevat, acht de Raad niet dienstig nu de aanvullende nota slechts naar één nieuw rapport verwijst. Een schending van de artikelen 7 en 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) wordt niet aangetoond. Er is dan ook geen grond om de aanvullende nota van verwerende partij uit de debatten te weren.

2.2.3. Op 15 september 2021 brengen verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waarbij zij als bijlage een Spaanstalig persartikel van 6 september 2021 voegen.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn er veelal geen band met het Verdrag van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig is en ook een band met dit verdrag op basis

van het behoren tot een sociale groep in deze context niet vanzelfsprekend is, omdat (B) hij zijn vrees om in El Salvador door bendeleden te worden vermoord niet aannemelijk heeft kunnen maken, nu (i) het CGVS het geheel onaannemelijk acht dat J. R. verzoeker uit het niets zou vragen om mee te werken aan het versluizen van geld op een geblokkeerde rekening van de zoon van de ex-president naar het buitenland, (ii) het zeer merkwaardig is dat J. R. meteen op een gedetailleerde manier uitlegde welke *modus operandi* er zou worden gehanteerd bij deze operatie en direct de betrokkenheid prijs gaf van twee hoogstaande profielen, (iii) zijn verklaringen moeilijk te rijmen zijn met COI waarover het CGVS beschikt, (iv) het heel merkwaardig is dat het bendelid waarmee hij op 31 januari 2020 belde hem niet zei hoe, waar en wanneer hij de gevraagde geldsom van 30.000 dollar zou moeten betalen, (v) er een tegenstrijdigheid is tussen zijn verklaringen en die van verzoekster inzake hun daaropvolgende verhuis naar het huis van zijn schoonzus in de kolonie Altamira, (vi) zijn verklaringen over de klacht die hij naar aanleiding van bovenvermelde incidenten bij de politie is gaan indienen geenszins weten te overtuigen en de documenten die hij neerlegde met betrekking tot deze klacht geen ander zicht kunnen werpen op deze vaststellingen, en (vii) het gedrag van verzoekende partijen helemaal niet getuigt van een ernstige vrees, omdat (C) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en hij overigens in dit verband zelf geen vrees heeft aangehaald, omdat (D) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en omdat (E) de overige door hem voorgelegde documenten deze beslissing en beoordeling niet kunnen wijzigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat uit haar relaas valt af te leiden dat alle redenen voor haar verzoek om internationale bescherming gelinkt zijn aan de problemen van haar echtgenoot, verzoeker *in casu*, en dat aangezien in het kader van zijn verzoek besloten werd tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het niet-aannemelijke karakter van zijn asielmotieven, ten aanzien van haar evenmin besloten kan worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in het Verdrag van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst, El Salvador, te hebben verlaten nadat zij er werden bedreigd en afgeperst door leden van de bende 18. Volgens verzoekende partijen zou verzoeker op 26 januari 2020 op een familiefeest benaderd zijn door de schoonbroer van zijn zus, J. R. R., die hem zou hebben gevraagd om zijn medewerking te verlenen aan een illegale operatie waarbij een som van negentig miljoen dollar op een geblokkeerde rekening op naam van de zoon van ex-president Mauricio Funes zou worden versluist naar het buitenland. Verzoeker, die werkzaam was op de afdeling internationale operaties van een Salvadoraanse bank, zou de juiste mensen moeten

omkopen bij de Banco Promerica, waar het geld stond, opdat zij de geplande operatie niet zouden tegenhouden en in ruil daarvoor rijkelijk worden beloond. Ondanks herhaaldelijke pogingen van J. R. R. om hem te overtuigen, zou verzoeker zijn medewerking geweigerd hebben. Daarop zou J. R. R. kwaad geworden zijn en verzoeker gezegd hebben dat hij verzoeker binnen de week opnieuw zou contacteren om te horen wat zijn beslissing was. Hierna zouden verzoekende partijen angstig geweest zijn en verder contact met J. R. R. hebben proberen te vermijden door de indruk te wekken dat zij niet thuis waren. J. R. R. zou immers af en toe een bezoek hebben gebracht aan zijn ouders, die naast verzoekende partijen woonden in de residentie Villas De Pamplona in de gemeente Quezaltepeque. Op 31 januari 2020 zou verzoeker op weg naar zijn werk zijn aangereden door een man op een moto. Toen hij zich aan de kant van de weg had gezet zou deze man verzoeker een telefoon hebben aangereikt via dewelke verzoeker zou zijn toegesproken door iemand die zich identificeerde als een lid van de bende 18 en die hem zei dat hij dertigduizend dollar moest betalen indien hij en verzoekster in leven wilden blijven. Verzoeker zou niet meer informatie hebben gekregen dan dat er die week nog iemand naar zijn huis zou komen om te vertellen hoe, waar en wanneer hij deze geldsom zou moeten betalen. Volgens verzoekende partijen houdt deze afpersing verband met het eerdere incident op 26 januari 2020 en wou J. R. R. verzoeker zo onder druk zetten om in te gaan op zijn voorstel. Verzoeker zou diezelfde dag nog ontslag hebben genomen bij de bank en met verzoekster verhuisd zijn naar het huis van haar zus en schoonbroer in de gemeente Sonsonate. Diezelfde dag zouden ze ook besloten hebben El Salvador te verlaten. In de hoop dat zij alsnog bescherming zouden krijgen en hun vertrek niet nodig zou zijn, zou verzoeker op 11 februari 2020 een klacht hebben ingediend bij de politie van Sonsonate. De politie zou verzoekende partijen hebben voorgesteld om naar huis terug te keren en met de bendeleden te onderhandelen alvorens zij zelf zou optreden. Omdat zij begrepen dat de politie hen niet zou beschermen, zouden verzoekende partijen hun plan om uit hun land van herkomst te vertrekken hebben doorgezet. Op 13 februari 2020 zouden verzoeksters zus en schoonbroer op vraag van verzoekende partijen enkele documenten zijn gaan ophalen bij hen thuis in Quezaltepeque en ter plekke gemerkt hebben dat ze in de gaten werden gehouden door drie mannen in een wagen die na twintig minuten weer vertrokken. Verzoekende partijen verklaren El Salvador op 15 februari 2020 te hebben verlaten en via Spanje naar België te zijn gereisd. Bij terugkeer stellen zij te vrezen dat zij zullen worden vermoord door de bende 18 vanwege hun weigering om samen te werken met J. R. R.

Verzoeker zou bij de politie geen bewijs gekregen hebben van de verklaringen die hij er op 11 februari 2020 zou hebben afgelegd en enkel een document hebben gekregen met de gegevens van de procureur die zijn zaak op zich ging nemen en een identificatienummer. Om die reden zou verzoeker via de ambassade van El Salvador een volmacht voor zijn schoonbroer hebben gevraagd zodat die in verzoekers naam naar de autoriteiten kon gaan om een fotokopie of certificaat te verkrijgen van de klacht die verzoeker had neergelegd (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5+5B, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 8). Uit het handgeschreven document van de politie dat verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure hebben neergelegd kan niet blijken wanneer, door wie en naar aanleiding van welke feiten het werd opgesteld, noch werden hierop officiële stempels of handtekeningen aangebracht. Dergelijk briefje kan door eenieder zijn geschreven en ontbeert aldus objectieve bewijswaarde (adm. doss., stuk 6, map met 'documenten', nr. 7). De volmacht en notariële akte die verzoekende partijen tijdens de administratieve procedure hebben voorgelegd (*ibid.*, nrs. 11 en 12) werden volgens verzoeker opgesteld na zijn vertrek uit El Salvador met het oog op het bekomen van een bewijs van de klacht in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en hebben dus een gesolliciteerd karakter. Deze documenten bevatten bovendien louter verklaringen van verzoekers schoonbroer waarbij hij een advocaat een volmacht verleent om het nodige te doen met het oog op het bekomen van een kopie of certificaat van de klacht en verklaringen van die advocaat waarin deze de ondernomen stappen toelicht en bevestigt dat hij nooit een certificaat heeft verkregen (adm. doss., stuk 5+5B, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 9). De loutere omstandigheid dat verzoeker een volmacht zou hebben verleend aan zijn schoonbroer, die op zijn beurt een advocaat zou hebben gemachtigd om een certificaat van verzoekers klacht te bekomen bij de autoriteiten, zonder dat dit certificaat effectief werd verkregen, kan dan ook niet worden beschouwd als een objectief bewijs van het bestaan van deze klacht, laat staan van de feiten die er de aanleiding toe zouden hebben gevormd.

Ter staving van hun beschermingsaanvraag legden verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure tevens fotokopieën van hun paspoorten en identiteitskaarten, van meerdere diploma's van verzoeker, van een ontslagbrief van verzoeker, van hun geboorteaktes, van hun huwelijksakte, van twee boarding passes en van het reservatieformulier voor hun vliegtickets neer (adm. doss., stuk 6, map met 'documenten', nrs. 1-6, 8-10, 13 en 14). Deze documenten hebben betrekking op de identiteit, herkomst, reisroute, opleiding en werksituatie van verzoekende partijen, welke elementen

in casu niet ter discussie staan maar geen verband houden met de vervolgingsfeiten en vrees die zij aanvoeren ter ondersteuning van hun verzoeken om internationale bescherming. Tot slot legden verzoekende partijen ook een e-mail van hun raadsman neer met opmerkingen betreffende hun persoonlijk onderhoud (*ibid.*, nr. 15). Het betreft aanpassingen van Salvadoraanse (plaats)namen die verkeerd waren gespeld door de dossierbehandelaar en enkele verduidelijkingen bij bepaalde passages in de notities van het persoonlijk onderhoud. Deze opmerkingen vormen geen bewijselementen met betrekking tot de feiten die verzoekende partijen hebben aangehaald.

De Raad besluit dat verzoekende partijen een zekere inspanning hebben geleverd om hun verzoeken om internationale bescherming te staven met documenten, maar dat deze documenten niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekende partijen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Te dezen dient de Raad na lezing van het administratief dossier in navolging van de commissaris-generaal vast te stellen dat verzoekende partijen hun problemen met bendeleden in El Salvador niet aannemelijk hebben gemaakt.

Vooreerst acht ook de Raad het niet aannemelijk dat J. R. R. verzoeker uit het niets zou vragen om mee te werken aan een illegale operatie om ettelijke miljoenen van een geblokkeerde rekening op naam van een zoon van de ex-president te versluizen naar het buitenland, wat verzoekende partijen aanmerken als de aanleiding voor hun problemen. De commissaris-generaal licht dit in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker op goede gronden als volgt toe:

“Zo verklaren u en uw echtgenote dat jullie J. R. (...) helemaal niet goed kenden, en jullie zich in jullie interactie met hem beperkten tot vluchtige en basale begroetingen als jullie elkaar kruisten (CGVS, p. 15; CGVS echtgenote, p. 15). Verder wisten jullie alleen dat hij de schoonbroer van uw zus was, dat hij een advocaat was, en af en toe familie kwam bezoeken in de buurt (CGVS echtgenote, p. 15). Het is dan ook volstrekt bizar dat J. R. (...) u tijdens jullie eerste gesprek op 26 januari 2020 meteen wilde betrekken bij de diefstal van maar liefst 90 miljoen dollar en u daarvoor 3 miljoen dollar aanbood. Daarnaast is het niet duidelijk waarom J. R. (...) u geschikt achtte om dit werk voor hem te doen. U werkte weliswaar op de afdeling internationale operaties van een bank, maar dit was niet de bank waar het geld geblokkeerd stond; namelijk de Banco Promerica (CGVS, p. 6, 10). J. R. (...) en zijn partners konden bijgevolg hun pijlen beter richten op een medewerker van deze bank.”

Verzoekende partijen erkennen in hun verzoekschrift dat zij geen “*vertrouwensrelatie*” hadden met J. R. R., maar menen dat het onjuist zou zijn te zeggen dat zij elkaar niet goed kenden. Zij voegen hieraan toe dat zij elkaar als leden van dezelfde familie verschillende keren per jaar zagen en altijd hartelijke betrekkingen onderhielden. De Raad kan slechts vaststellen dat deze beweringen niet stroken met de verklaringen die verzoekende partijen aflegden op het CGVS, met name dat zij J. R. R. niet kenden en enkel wisten dat hij advocaat was en af en toe zijn ouders kwam bezoeken, op welke momenten zij hem vriendelijk goeiedag zeiden doch verder geen contact hadden (adm. doss., stuk 5+5B, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 15, en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 15).

In zoverre verzoekende partijen betogen dat J. R. R. zich niet tot verzoeker wendde omwille van de hechtheid van hun relatie doch wel omwille van zijn profiel, gelet op zijn jarenlange beroepservaring in de banksector en zijn deskundigheid op het vlak van internationale geldtransfers, stelt de Raad vast dat zij niet duidelijk maken waarom J. R. R. verzoeker geschikt achtte om hem te helpen bij de uitvoering van zijn plannen nu verzoeker niet werkzaam was bij de bank waar het geld geblokkeerd stond. Dat het feit dat verzoeker hoofd was van zijn afdeling “*impliceert dat hij de andere banken in het land kende en er regelmatig mee samenwerkte*” is een loutere bewering die verzoekende partijen niet staven. Met de algemene informatie over de Salvadoraanse bankvereniging Abansa die zij bij hun verzoekschrift voegen (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 11) tonen verzoekende partijen alvast niet aan dat verzoeker regelmatig deelnam aan samenkomsten van deze organisatie en daar de leden van de andere banken van het land ontmoette, zoals zij beweren. Nauwe contacten met vertegenwoordigers van andere banken, waaronder die van Banco Promerica, lijken inderdaad cruciaal om te weten welke personen binnen die laatste bank betrokken zijn bij internationale geldtransacties zodat daarop vervolgens druk kan worden uitgeoefend opdat de geheime transactie zou kunnen doorgaan. Aangezien

verzoekende partijen het bestaan van deze contacten evenwel niet *in concreto* aannemelijk maken, tonen zij niet aan dat verzoeker zich in de beste positie zou hebben bevonden om die taak te vervullen.

De commissaris-generaal kan tevens worden gevolgd waar hij in de bestreden beslissingen verzoeker op het volgende wijst:

"Het is ook zeer merkwaardig dat J. R. (...) meteen op een gedetailleerde manier uitlegde welke modus operandi er zou worden gehanteerd bij deze operatie, en hij direct de betrokkenheid prijs gaf van twee hoogstaande profielen: ex-president Mauricio Funes en één van zijn zonen (CGVS, p. 10, 11; CGVS echtgenote, p. 9, 13). Het is evenzeer bizar dat ondanks u doorheen jullie gesprek meerdere keren weigerde om deel te nemen aan zijn plannen, J. R. (...) u steeds meer informatie gaf over de operatie (CGVS, p. 10, 11). Hij wou zelfs een schriftelijk document uit zijn auto halen om u te tonen dat alles wat hij zei inderdaad klopte (CGVS, p. 10). Het is geenszins aannemelijk dat J. R. (...) op een dergelijke roekeloze manier te werk zou gaan om u te overtuigen tot deelname aan een illegale en erg risicovolle activiteit van deze omvang, waar J. R. (...) nota bene zelf bij betrokken was (CGVS, p. 10). Er dient geconcludeerd te worden dat het geheel van bovenstaande elementen in sterke mate afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde pogingen van R. (...) om u te betrekken bij deze diefstal."

Door in hun verzoekschrift zonder meer te bevestigen dat dit de gang van zaken was, ondernemen verzoekende partijen geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. De Raad benadrukt dat het aan verzoekende partijen toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel in gebreke blijven. Zij herhalen verder immers slechts te veronderstellen dat J. R. R. hoopte verzoeker op deze wijze te overtuigen. Dergelijke naïeve gedachtegang is, gelet op de gevoeligheid van de informatie die J. R. R. verzoeker zou hebben toevertrouwd en het belang van de operatie die hij voor ogen zou hebben gehad, allerm minst aannemelijk. Verzoekende partijen doen aan deze overweging geen afbreuk waar zij opperen dat verzoeker *"concrete details heeft kunnen verstrekken waaruit een reëel gevoel van ervaring blijkt"*. Ook de hypothese dat de commissaris-generaal het tegenovergestelde argument tegen verzoeker zou hebben aangevoerd indien J. R. R. hem geen details had verstrekt en het incident als niet geloofwaardig zou hebben beschouwd wegens een gebrek aan informatie en details over de operatie, vormt geen dienstig betoog tegen de hierboven aangehaalde concrete en pertinente motieven van de bestreden beslissingen.

Verder dient te worden gewezen op het feit dat de verklaringen van verzoekende partijen niet resoneren met de relevante informatie die zich in het administratief dossier bevindt (adm. doss., stuk 7, map met 'landeninformatie'). De commissaris-generaal motiveert hierover in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker op goede gronden als volgt:

"Uit deze COI blijkt dat ex-president Mauricio Funes en zijn naaste medewerkers ervan beschuldigd worden 351 miljoen dollar te hebben verduisterd tijdens zijn ambtsperiode, en zijn twee zonen respectievelijk 279.000 en 163.000 dollar ontvingen uit publieke fondsen, waarmee voertuigen werden aangekocht. Vreemd genoeg wordt echter nergens melding gemaakt van een geblokkeerde rekening op naam van één van Mauricio Funes zijn zonen waar 90 miljoen dollar op zou staan, zoals u verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 10, 11). Gelet op de grote ruchtbaarheid die aan dit onderzoek en het proces werd gegeven is het weinig aannemelijk dat de Salvadoraanse autoriteiten tijdens hun onderzoek een rekening van dergelijke omvang zouden hebben aangetroffen op naam van één van de zonen van Mauricio Funes – en die vervolgens lieten blokkeren – maar dat dit feit op geen enkel moment ter sprake is gekomen doorheen de officiële beschuldigingen die werden geuit tegen de ex-president en zijn entourage. Daar het bestaan van deze rekening een cruciaal element betreft in uw asielrelaas, doen bovenstaande vaststellingen in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vluchtmotieven."

Verzoekende partijen menen dat er een aantal elementen zijn die bovenstaande vaststellingen van de commissaris-generaal temperen. Zij wijzen in hun verzoekschrift op de noodzaak om alle informatie in de juiste context te plaatsen, wat de commissaris-generaal volgens hen heeft nagelaten te doen *"door zich te beperken tot één rapport, zonder rekening te houden met de algemene context"*. Zij verwijzen naar een artikel uit 2016 waarin zou worden gemeld dat verschillende rekeningen van de (ex-)president werden bevroren, waaronder één bij Banco Promerica (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 12). Zij halen verder informatie aan waaruit zou blijken dat Banco Promerica in september 2019 onder vuur is komen te liggen nadat de bank ervan beschuldigd werd onregelmatige geldtransacties te hebben toegestaan aan personen die banden zouden hebben met de drugshandel en aan corrupte politici. Uit

diezelfde informatie zou ook blijken dat de toenmalige procureur-generaal die belast was met het onderzoek naar de ex-president zich zelf schuldig heeft gemaakt aan corruptie door zich in de loop van dit onderzoek door de ex-president te laten omkopen (stukkenbundel verzoekende partijen, stukken 13 en 14). Verzoekende partijen wijzen er voorts op dat het onderzoek naar de ex-president nog niet is afgesloten, waardoor het er volgens hen op lijkt *“dat de tot dusverre ontdekte gegevens en informatie onbetrouwbaar zijn en dat er nog steeds geheimen aan het licht komen”*. Zij betogen dat de twee zaken – enerzijds deze betreffende de tegen de ex-president ten laste gelegde corruptiepraktijken en anderzijds deze betreffende de corruptiepraktijken waarmee de voormalige procureur-generaal zich zou hebben ingelaten – op dit ogenblik *“kronkelingen”* blijven vertonen en halen informatie aan over recente ontwikkelingen in dit verband (stukkenbundel verzoekende partijen, stukken 15 en 16). Zij wijzen tot slot op een zeer recent artikel van 19 mei 2021, waarin verslag zou worden gedaan van een persconferentie over de nog lopende onderzoeken waarbij de huidige procureur-generaal gewag zou hebben gemaakt van een verduistering van *“meer dan 351 miljoen dollar”* (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 17).

De door verzoekende partijen aangehaalde persartikels gaan niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het PR RvV waardoor ze dan ook niet in overweging worden genomen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat zelfs zo hieruit zou blijken dat bij Banco Promerica een rekening op naam van de ex-president werd bevroren in 2016 en dat deze bank later in opspraak is gekomen omwille van onwettige transacties ten gunste van corrupte politici en personen met connecties in het drugsmilieu, deze informatie op geen enkele wijze het bestaan van een geblokkeerde rekening op naam van een van de zonen van de ex-president waarop minstens negentig miljoen dollar zou staan bevestigt. Dat de ex-president ervan verdacht wordt miljoenen dollars publiek geld te hebben verduisterd en een eerder onderzoek naar zijn praktijken te hebben proberen verhinderen door de daarmee belaste procureur-generaal om te kopen, staat *in casu* niet ter discussie. Uit de uiteenzetting in het verzoekschrift blijkt echter niet dat de door verzoekende partijen aangehaalde informatie over recente ontwikkelingen in de onderzoeken naar deze corrupte praktijken er op duidt dat de verduisteringspraktijken van de ex-president en zijn entourage een veel ruimere omvang hebben dan de 351 miljoen dollar waarvan sprake is in de pers, laat staan dat het geactualiseerde cijfer minstens een vierde meer zou bedragen. Verzoekende partijen kunnen ten andere niet redelijkerwijze betwisten dat, indien het volgens hen gaat om geld dat op een rekening staat die werd bevroren, dit impliceert dat de autoriteiten al weet hebben van het bestaan van deze gelden en het dus geen informatie betreft die nog naar boven moet komen, zoals zij in hun verzoekschrift nochtans lijken te suggereren. Aldus blijft de vraag waarom hierover niets terug te vinden is in de publiekelijk gedeelde informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden, heeft de commissaris-generaal zich niet beperkt tot één rapport en verzoekende partijen maken verder op geen enkele wijze aannemelijk dat deze informatie niet accuraat of betrouwbaar zou zijn.

Bovendien merkt de Raad op dat indien de schijnwerpers minstens sinds september 2019 op Banco Promerica zijn gericht en de bank sindsdien het voorwerp uitmaakt van diverse onderzoeken die hebben geleid tot beschuldigingen van witwaspraktijken en corruptie, het niet geloofwaardig is dat J. R. R. begin 2020 zou denken dat zijn plan om negentig miljoen dollar te versluizen *“zonder dat de bank dat zou ontdekken”* ook maar enige kans van slagen heeft (adm. doss., stuk 5+5B, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 10). Men mag immers met rede veronderstellen dat het doen en laten van alle betrokkenen of personen die werkzaam zijn op de betrokken diensten sterk in de gaten wordt gehouden door de autoriteiten en dat verdachte transacties bij de gerechtelijke instanties meteen argwaan wekken. Dat J. R. R. bij Banco Promerica een bedrag van negentig miljoen dollar op een geblokkeerde rekening van de zoon van de voormalige president zou willen loskrijgen, uitgerekend nadat diverse illegale praktijken bij de bank, waaronder het onregelmatig doorsluizen van geld naar buitenlandse rekeningen, aan het licht zijn gekomen, acht de Raad volstrekt onaannemelijk.

Bijkomend wijst de Raad erop dat, indien de beschuldigingen tegen Banco Promerica terecht zijn, dit betekent dat verantwoordelijken of werknemers binnen deze financiële instelling met banden of contacten met het criminele milieu dan wel corrupte politici hun medewerking hebben verleend aan het witwassen van geld of het onwettig versluizen van geld naar buitenlandse rekeningen. Aldus stelt zich andermaal de vraag naar de rol van verzoeker bij de operatie waarvoor zijn medewerking zou zijn gevraagd. Blijkens zijn verklaringen zou verzoeker immers zijn invloed moeten hebben laten gelden om de juiste personen binnen de bank om te kopen zodat die de transactie niet zouden tegenhouden, maar klaarblijkelijk waren er onder de leidinggevenden of medewerkers van de bank personen te vinden die bereidwillig genoeg waren om schimmige transacties te laten doorgaan. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom J. R. R. of de bendeleden waarmee hij banden zou hebben het nodig zouden achten

om via een tussenpersoon buiten de bank te werken, in plaats van rechtstreeks de juiste personen binnen de bank aan te spreken. Ook in dit opzicht kunnen de beweringen van verzoekende partijen niet overtuigen.

De commissaris-generaal overweegt in de bestreden beslissingen met betrekking tot de verdere gebeurtenissen vooreerst op goede gronden als volgt in hoofde van verzoeker:

“Wat betreft het incident van 31 januari 2020, waarbij een motorrijder u een telefoon gaf, en u een boodschap kreeg van een lid van de bende 18 die zei dat u hen een bedrag van 30.000 dollar moest betalen (CGVS, p. 11, 12), dient eerst opgemerkt te worden dat het heel merkwaardig is dat het bendelid aan de telefoon u niet zei hoe, waar en wanneer u deze geldsom zou moeten betalen, maar ze in plaats daarvan die week nog iemand naar uw huis zouden sturen om u deze informatie te geven (CGVS, p. 16; CGVS echtgenote, p. 10, 13). Het voorgaande is immers een overbodige stap die onnodige bijkomende complicaties met zich meebrengt voor de bende.”

Verzoekende partijen kunnen niet worden bijgetreden in hun betoog dat de commissaris-generaal met bovenstaande motivering slechts een “detailkwestie” aanhaalt en dat het feit dat dit het enige element is dat door de commissaris-generaal naar voren is gebracht, suggereert dat de rest van hun relaas over dit onderwerp samenhangend en geloofwaardig is. De Raad wijst erop dat de gebeurtenissen die zich volgens verzoekende partijen op 31 januari 2020 zouden hebben voorgedaan raken aan de kern van hun relaas en van hen mag worden verwacht dat zij hierover coherente en aannemelijke verklaringen afleggen, *quod non*. Verzoekende partijen dienen voorgaande pertinente overwegingen van de commissaris-generaal, die steun vinden in het administratief dossier, aan de hand van concrete elementen of argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Met het algemene betoog dat “het gedrag van de gewapende bendes in El Salvador vaak geen structuur heeft en niet altijd “logisch” lijkt” en dat van hen niet kan worden verwacht “dat zij het besluit van anderen verklaren”, blijven zij daartoe echter in gebreke. Ten slotte dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging hebben dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen.

Verzoekende partijen vermoeden overigens slechts dat de benedeleden verzoeker *renta* oplegden op vraag van J. R. R. om verzoeker onder druk te zetten zodat hij zou ingaan op diens voorstel, teneinde deze *renta* te kunnen betalen. Uit hun verklaringen blijkt niet dat door de benedeleden werd verwezen naar J. R. R. of naar diens voorstel, noch dat hun eisen hiermee op een of andere manier verband hielden (adm. doss., stuk 5+5B, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 16, en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 15). Bovendien had J. R. R. geen enkele garantie dat verzoeker op zijn voorstel zou ingaan om de gevraagde 30.000 dollar aan de bende te kunnen betalen. J. R. R. kon immers niet weten dat verzoeker de middelen niet had om aan de betalingseis van de bende te kunnen voldoen en bijgevolg genoodzaakt zou zijn geweest om op zijn voorstel in te gaan. Dit is dan ook een bijzonder omslachtige en weinig effectieve manier om verzoeker tot samenwerking te dwingen. De suggestie dat de benedeleden van J. R. R. opdracht zouden hebben gekregen om verzoekende partijen een bericht te sturen wanneer zij hen aantroffen, aangezien zij thuis niet gemakkelijk bereikbaar leken te zijn, en dat de benedeleden hen door middel van die boodschap op slinkse wijze duidelijk maakten dat zij zich meer beschikbaar moesten stellen en zich niet langer moesten verstoppen, is ver gezocht en wordt door verzoekende partijen niet met concrete en overtuigende argumenten onderbouwd. In hun verklaringen kan hiervoor geen enkele ernstige aanwijzing worden gevonden, temeer daar door de benedeleden ook op geen enkele wijze zou zijn verwezen naar het voorstel dat verzoeker eerder van J. R. R. zou hebben gekregen.

De commissaris-generaal kan worden gevolgd waar hij verder in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt motiveert:

“Inzake uw daaropvolgende verhuis naar het huis van uw schoonzus in de kolonie Altamira op 31 januari 2020 (CGVS, p. 5; CGVS echtgenote, p. 4), dient verder gewezen te worden op de volgende tegenstrijdigheid. Zo verklaart u dat er geen bewaking was waardoor iedereen de poort zelf open en dicht moest doen (CGVS, p. 6). Uw echtgenote daarentegen, stelt dat er een bewakingsagent was die toezicht hield op de ingang (CGVS echtgenote, p. 4). Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden problemen die hebben geleid tot uw vertrek uit El Salvador.”

De Raad kan op basis van notities van hun persoonlijk onderhoud slechts vaststellen dat verzoeker verklaard heeft dat er geen bewaking aanwezig was in de kolonie Altamira en dat verzoekster in strijd hiermee verklaard heeft dat er een bewaker was die toezicht hield op de ingang (adm. doss., stuk 5+5B, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 6, en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 4). Verzoekende partijen kunnen niet overtuigen waar zij in hun verzoekschrift (*post factum*) hun tegenstrijdige verklaringen met elkaar in overeenstemming trachten te brengen door te beweren dat de kolonie weliswaar bewaakt werd door een wachter, doch dat die niet altijd bij de poort aanwezig was en dat de bewoners soms zelf de poort moesten openen en sluiten.

Voorts kan de commissaris-generaal worden bijgetreden in zijn oordeel dat verzoekende partijen geen overtuigende verklaringen hebben afgelegd over de klacht die verzoeker naar aanleiding van voormelde incidenten bij de politie zou hebben ingediend. Dit wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt toegelicht:

"Uit uw verklaringen blijkt immers dat u pas klacht ging neerleggen bij de politie van Sonsonate op 11 februari 2020 (CGVS, p. 13; CGVS echtgenote, p. 7, 10), terwijl u reeds had besloten El Salvador te ontvluchten op 31 januari 2020 (CGVS, p. 7), en u uw vliegtuigtickets naar België boekte op 1 februari 2020 (CGVS echtgenote, p. 12). Bijgevolg kan dit bezwaarlijk worden gezien worden als een ernstige poging om bescherming te krijgen van de autoriteiten van uw land. Hiermee geconfronteerd reageert u dat het een wanhoopsdaad was om misschien nog iets te kunnen redden (CGVS, p. 16). Deze uitleg wordt echter niet aanvaard daar uw reis al vastgelegd was (cf. supra).

Ook wordt het niet aannemelijk geacht dat de politie u eerst zou opnemen in een programma voor slachtoffers en getuigen (CGVS, p. 16), om u vervolgens zonder meer terug naar huis te sturen met de opdracht op eigen houtje met uw afpersers te gaan onderhandelen – zonder u daarbij concrete instructies te geven over hoe u en uw echtgenote dit moesten aanpakken (CGVS, p. 17). Dit is erg opmerkelijk, te meer daar het hier gaat over een operatie waarbij een voormalige president van El Salvador betrokken is die het land reeds was ontvlucht om beschuldigingen van verduistering van overheidsgeld te ontlopen (cf. blauwe map)."

Waar verzoekende partijen hun gedrag trachten uit te leggen door erop te wijzen dat zij in de eerste plaats geen klacht wilden indienen omdat zij wisten hoe corrupt de politie in El Salvador is en het indienen van een klacht hen meer problemen zou opleveren dan dat het hen zou beschermen – ter staving waarvan zij verwijzen naar informatie waaruit zij besluiten dat de Salvadoraanse autoriteiten niet in staat zijn om de burgers effectieve bescherming te bieden tegen vervolging door criminele bendes (stukkenbundel verzoekende partijen, stukken 5, 6 en 9) –, verklaren zij niet waarom zij uiteindelijk alsnog hebben besloten een klacht in te dienen, *nota bene* nadat zij reeds de beslissing hadden genomen om hun land van herkomst te verlaten. Indien een klacht voor hen daadwerkelijk de "*laatste hoop*" was om niet te moeten vluchten en hun leven, familie en vrienden achter te laten, mag toch worden aangenomen dat zij die optie eerst zouden hebben onderzocht. Het gegeven dat verzoekende partijen nog tijd hadden om te beslissen hun land van herkomst toch niet te verlaten, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoekende partijen herhalen verder slechts dat de politie in feite wilde dat zij op eigen risico zouden doorgaan met de illegale operatie en zouden onderhandelen met de bendeleden en dat de politie pas zou ingrijpen wanneer er "*bewijzen*" waren. Het kan evenwel niet overtuigen dat de politie enerzijds zou erkennen dat verzoekende partijen effectief gevaar liepen, maar anderzijds zou weigeren hen enige vorm van bescherming te bieden en hen zelfs zou opdragen zich opnieuw aan het gevaar bloot te stellen zonder enige instructie of concreet plan van aanpak (adm. doss., stuk 5+5B, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 14 en 17). Verzoekende partijen heffen deze inconsistentie niet op door te wijzen op algemene informatie over de verschillende vormen van bescherming die in verschillende gevallen kan worden geboden, en dit nog daargelaten de vaststelling dat zij geen voor eensluidend verklaarde vertaling voegen (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 19).

Tot slot kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar hij er in de bestreden beslissingen op wijst dat het gedrag van verzoekende partijen niet getuigt van een ernstige vrees en hierover in hoofde van verzoeker het volgende uiteenzet:

"Zo dient vooreerst gewezen te worden op het feit dat u op 31 januari 2020 ging wonen bij uw schoonzus in de kolonie Altamira, te Sonzacate (CGVS echtgenote, p. 4), zonder dat u ervan op de hoogte was welke bende daar de macht heeft (CGVS, p. 5; CGVS echtgenote, p. 4, 5). U verklaart immers dat deze verhuizing, alsook uw ontslag bij de bank D. (...), hun oorsprong kenden in de

bedreigingen vanwege de bende 18 diezelfde dag (CGVS, p. 12; CGVS echtgenote, p. 9). Bijgevolg is het geenszins aannemelijk dat u niet eens de moeite doet om na te gaan of de wijk van uw schoonzus waar u naar toe vluchtte niet eveneens werd gecontroleerd door die bende. Hiermee geconfronteerd repliceert uw echtgenote enkel dat jullie daar niet naar geïnformeerd hebben omdat jullie op de vlucht waren en weg wilden uit jullie huis in Villas De Pamplona (CGVS echtgenote, p. 14). Om de hierboven reeds aangehaalde reden wordt de repliek van uw echtgenote niet aanvaard.

Daarnaast stuurden u en uw echtgenote op 13 februari 2020 ook uw schoonzus en haar echtgenoot naar het huis dat u zelf bent ontvlucht in de kolonie Villas De Pamplona, om daar enkele documenten op te halen (CGVS, p. 17). Het getuigt evenwel niet van een ernstige vrees dat u uw familie naar een plaats stuurt die u zelf bent ontvlucht uit vrees voor J. R. (...) en zijn partners (CGVS, p. 11), terwijl u eveneens verklaart te vrezen dat J. R. (...) in staat is uw familie te zoeken en te vinden (CGVS, p. 15). De documenten in kwestie – diploma's en een eigendomsakte (CGVS, p. 17) – zijn bovendien niet noodzakelijk om het land te ontvluchten. Het is bovendien zeer opmerkelijk dat drie mannen die in de wagen zaten niet eens de moeite deden om uit de wagen te stappen, laat staan om te controleren wie er juist in het huis aanwezig was door aan te bellen of aan te kloppen (CGVS, p. 17; CGVS echtgenote, p. 15). Ook hebben de mannen niet gewacht tot uw schoonzus en haar echtgenoot terug naar buiten kwamen, en vertrokken ze alweer na 20 minuten (CGVS, p. 13; CGVS echtgenote, p. 11)."

Verzoekende partijen menen dat hen vooreerst niet kan worden verweten dat zij niet hebben geïnformeerd naar de bende die het voor het zeggen heeft in de wijk van de zus van verzoekster. Zij wijzen erop dat zij op het moment van hun vlucht slechts één doel voor ogen hadden, namelijk zichzelf in veiligheid brengen, en dat het huis van de zus van verzoekster hun enige optie was. Zij menen dat het uiteindelijk ook geen verschil zou hebben gemaakt vooraf te weten welke bende de kolonie van verzoeksters zus controleerde daar zij geen andere schuilplaats hadden en zij zo discreet mogelijk gebleven zijn zodat niemand zou weten dat zij daar waren. Verzoekende partijen gaan er evenwel aan voorbij dat hun beslissing om tijdelijk bij verzoeksters zus onder te duiken potentieel ernstige gevolgen kon hebben voor die zus en haar gezin indien de bendeleden zouden ontdekken dat zij hen een toevlucht verschafte. Uit hun verklaringen blijkt overigens dat verzoeksters zus er niet gerust in was en toestond dat zij slechts enkele dagen bij haar zouden verblijven opdat zij zelf geen gevaar zou lopen (adm. doss., stuk 5+5B, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 5, en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 10 en 15). Waar kan worden aangenomen dat verzoekende partijen, vanuit hun perspectief bekeken, weinig te verliezen hadden door bij de zus van verzoekster onder te duiken, geldt dit voor die zus allerminst. Het is in dit opzicht niet aannemelijk dat verzoekende partijen niet op de hoogte zouden zijn geweest van de bendeaanwezigheid in de wijk van de zus van verzoekster en hier ook nooit naar zouden hebben geïnformeerd. Het argument dat zij, eenmaal in het huis van de zus van verzoekster, alle nodige maatregelen zouden hebben genomen om hun veiligheid te verzekeren, kan hierop geen ander licht werpen.

Verzoekende partijen kunnen voorts niet overtuigen waar zij voorhouden dat het verzoeksters zus en haar man waren die zelf hadden aangeboden om in hun huis documenten te gaan ophalen en erop stonden om dit te doen. Dit strookt immers niet met hun duidelijke verklaringen volgens dewelke zij dit hadden gevraagd aan verzoeksters zus en schoonbroer (adm. doss., stuk 5+5B, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 13, en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 11). Evenmin afdoende is de uitleg dat verzoeksters zus en schoonbroer minder gevaar liepen omdat het verzoekende partijen waren die in moeilijkheden verkeerden en het enkele feit dat de zus en schoonbroer van verzoekster bij hen thuis waren gezien niet kon volstaan om aan te nemen dat zij op de hoogte waren van de laatste gebeurtenissen en dus om hen aan te vallen. De omstandigheid dat het verzoekende partijen zouden zijn geweest die problemen hadden met de bende en niet hun familieleden, doet niets af aan de verwachting dat de bende zou proberen om hen via hun familieleden te vinden of onder druk te zetten. Verzoeker gaf immers zelf aan dat J. R. R. in staat is zijn familie te zoeken en te vinden (adm. doss., stuk 5+5B, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 15). Dat verzoekende partijen zich op 31 januari 2020 onvindbaar maakten voor de bende door onder te duiken bij verzoeksters zuster maar de bendeleden vervolgens hun familieleden niet interceperen en aan de tand voelen over hun verblijfplaats wanneer ze die op 13 februari 2020 opmerkten in het huis van verzoekende partijen, acht de Raad niet aannemelijk in de door verzoekende partijen geschetste context van vervolging. Dit gedrag strookt immers geheel niet met de vermeende intentie van de bende om verzoeker tot medewerking met J. R. R. te dwingen, dan wel hem uit de weg te ruimen omwille van de gevoelige informatie waarover hij inmiddels zou hebben beschikt.

Gelet op het geheel van de voorgaande vaststellingen en overwegingen, maken verzoekende partijen de door hen voorgehouden vrees voor de bende 18 niet aannemelijk.

Het persartikel van 6 september 2021 dat verzoekende partijen bij hun op 15 september 2021 neergelegde aanvullende nota hebben gevoegd en waaruit zou blijken dat de schoonbroer van de zus van verzoeker in een corruptiezaak vervolgd wordt, is niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het PR RvV en wordt dan ook niet in overweging genomen. Overigens, in zoverre verzoekende partijen hiermee enkel het door hen geschetste profiel van J. R. R. wensen aan te tonen, namelijk een persoon die betrokken is bij criminele zaken, blijkt hieruit niet dat deze persoon geprobeerd zou hebben om ook verzoeker bij deze praktijken te betrekken, noch dat hij ervan verdacht wordt ettelijke miljoenen van een geblokkeerde rekening op naam van de zoon van de ex-president te versluizen naar het buitenland. Verzoekende partijen erkennen trouwens ook zelf dat deze zaak niet rechtstreeks betrekking heeft op hen. Deze informatie is aldus hoe dan ook niet dienstig om het vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid in hun verklaringen te herstellen.

In zoverre verzoekende partijen onder verwijzing naar de COI Focus, "*Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire*" van 17 december 2020, voormelde richtlijnen van UNHCR van maart 2016 en het rapport "*Deported to Danger*" van Human Rights Watch van februari 2020 (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 8) argumenteren dat zij bij terugkeer naar El Salvador een verhoogd risico lopen om door bendes te worden gevisieerd als terugkeerders die al problemen ondervonden met leden van de bende 18 en in die hoedanigheid behoren tot een specifieke sociale groep in vluchtelingenrechtelijke zin, verwijst de Raad vooreerst naar het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat zij hun beweerde problemen met de bende 18 niet aannemelijk maken nu hun verklaringen hierover ongeloofwaardig zijn. Verder wijst de Raad er op dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. Het volstaat niet om te verwijzen naar een algemeen profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Zoals hoger is komen vast te staan, slagen verzoekende partijen hier niet in.

Voor het overige beperken verzoekende partijen zich in hun verzoekschrift tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Salvadoranen zonder *in concreto* aan te duiden of toe te lichten waarom zij persoonlijk zouden worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico's. Het rapport van Human Rights Watch waarnaar zij verwijzen gaat overigens in het bijzonder over personen die terugkeerden uit de Verenigde Staten en die in vele gevallen over een specifiek profiel beschikken, onder meer door een verleden als bendelid. Verzoekende partijen tonen allerminst aan dat zij behoren tot groepen terugkeerders met een specifiek profiel. Het verblijf van verzoekende partijen in België voor de duur van hun asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. Overigens hebben verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het bestaan van een dergelijke vrees of een dergelijk risico. De Raad betwist verder niet dat verzoekende partijen bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt. Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekende partijen in acht genomen, besluit de Raad dat zij nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige

problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Indien, zoals *in casu*, is vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door de verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten, is een verder onderzoek van de materiële bestanddelen van de vluchtelingendefinitie niet langer noodzakelijk. Het betoog van verzoekende partijen dat er sprake is van persoonlijke en doelgerichte vervolging van personen met een gelijkaardig profiel als hen, met name personen die door de bende worden beschouwd als personen die zich hebben verzet tegen de regels van de bendes en het feit dat zij uit een wijk komen die gedomineerd wordt door de bende 18, dat zij behoren tot een specifieke sociale groep van personen die zich verzet hebben tegen het gezag van de bendes en de groep van terugkeerders uit het buitenland en dat de Salvadoraanse autoriteiten niet in staat zijn om hun burgers effectieve bescherming te bieden tegen vervolging tegen criminele bendes, is bijgevolg niet dienstig.

Met het algemene betoog dat de commissaris-generaal hen nergens beticht van flagrante leugens, manifest tegenstrijdige verklaringen of een volstrekt incoherent vluchtrelaas, slagen verzoekende partijen er niet in concreet afbreuk doen aan de voormelde pertinente bevindingen.

In zoverre verzoekende partijen nog kritiek uiten op een beleidswijziging van de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verzoeken om internationale bescherming van Salvadoranen, wijst de Raad erop dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis dient te worden beoordeeld. Elk verzoek dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij verzoekende partijen op een voldoende concrete manier dienen aan te tonen dat zij een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade lopen. Gelet op de voorgaande vaststellingen is dit *in casu* evenwel niet het geval.

Waar verzoekende partijen de schending van 48/7 van de Vreemdelingenwet aanvoeren, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Waar verzoekende partijen nog aanvoeren dat *in casu*, op basis van de veiligheidssituatie in El Salvador, een brede toepassing van het voordeel van de twijfel dient te worden gemaakt, wijst de Raad erop dat, hoewel de subjectieve vrees van verzoekende partijen dient te worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in hun land van herkomst, dit geen afbreuk doet aan het feit dat verzoekende partijen hun persoonlijke vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk dienen te maken. Verzoekende partijen blijven hier, gelet op wat voorafgaat, evenwel in gebreke. Zij tonen met de loutere verwijzing naar de situatie in hun land van herkomst dan ook niet aan dat zij voldoen aan de voorwaarden om overeenkomstig artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet het voordeel van de twijfel te genieten.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

2.3.3.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekende partijen hun voorgehouden vluchtmotieven niet aannemelijk hebben gemaakt.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt en waarnaar wordt verwezen in de COI Focus *“El Salvador: Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekende partijen is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoekende partijen brengen geen elementen aan die het oordeel van de Raad op dit punt kunnen ombuigen. Waar zij aanvoeren dat uit de COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020 blijkt dat meerdere bronnen gewag maken van een binnenlands gewapend conflict dat aanleiding geeft tot willekeurig geweld, en dat deze elementen niet worden vermeld in de bestreden

beslissingen, stelt de Raad vast dat zij refereren naar dezelfde bronnen als diegene waarop de bestreden beslissingen gebaseerd zijn en dat zij geen elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador niet doelgericht maar willekeurig van aard zou zijn. Verzoekende partijen tonen niet aan dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.3.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij elk de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.6. Waar verzoekende partijen in nog ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN